

126
209/2
502

8-443

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΙΡΗΝΗΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 5 ΜΑΪΟΥ

Εκδίδεται ἐπιτηδεύμενη ἀπειρεσίᾳ καὶ ἀναλώματι τοῦ Κυρίου

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ Ἱερέως

Καὶ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου

*Προσετέθη καὶ Παρακλητικὸς Κανὼν, Εὐχὴ εἰς Βασκανίαν,
Περὶ θείας Κοινωνίας, Μακαριστήρια καὶ Κανόνες περὶ
διαφόρων Ἐκκλησιᾶς, ζήτημάτων ἐκ τοῦ Πηγαλίου.*

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ»

1 — Ὁδὸς Σαφοζιέως — 1

1914

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΕΙΡΗΝΗΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 5 ΜΑΪΟΥ

Ἐκδίδεται ἐπνυξημένη ἐπιμελείᾳ καὶ ἀναλώμασι τοῦ Κυρίου

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ Ἱερέως

Καὶ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ»

1 — Ὁδὸς Σοφοκλέους — 1

1914

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ ΑΓΙΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ἀρχόμενον ἀπὸ τὸ ἔτος 1915 ἕως τὸ ἔτος 1942

1	Πάσχα	1915	Μαρτίου	22	Ἀγ. Εἰρήνης Τρίτη μετὰ τῶν Ἀγ. Πατέρ.
2	Βίσεκτος	1916	Ἀπριλίου	10	» Πέμπτη μετὰ τοῦ Παραλύτου
3		1917	»	2	» Παρασκ. μετὰ τῆς Σαμαρείτ.
4		1918	»	22	» Σάββατον μετὰ τοῦ Θωμᾶ
5		1919	»	7	» Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος
6	Βίσεκτος	1920	Μαρτίου	29	» Τρίτη πρὸ τῆς Ἀναλήψεως
7		1921	Ἀπριλίου	18	» Τετάρ. μετὰ τῶν Μυροφόρ.
8		1922	»	3	» Πέμπτη μετὰ τῆς Σαμαρείτ.
9		1923	Μαρτίου	26	» Παρασκ. μετὰ τῆς Ἀναλήψ.
10	Βίσεκτος	1924	Ἀπριλίου	14	» Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου
11		1925	»	6	» Δευτέρα μετὰ τῆς Σαμαρείτ.
12		1926	»	19	» Τρίτη μετὰ τῶν Μυροφόρων
13		1927	»	11	» Τετάρτη μετὰ τοῦ Παραλύτ.
14	Βίσεκτος	1928	»	2	» Παρασκ. μετὰ τῆς Σαμαρείτ.
15		1929	»	22	» Σάββατον μετὰ τοῦ Θωμᾶ
16		1930	»	7	» Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος
17		1931	Μαρτίου	30	» Δευτέρα μετὰ τοῦ Τυφλοῦ
18	Βίσεκτος	1932	Ἀπριλίου	18	» Τετάρ. μετὰ τῶν Μυροφόρ.
19		1933	»	3	» Πέμπτη μετὰ τῆς Σαμαρείτ.
20		1934	Μαρτίου	26	» Παρασκ. μετὰ τῆς Ἀναλήψ.
21		1935	Ἀπριλίου	15	» Σάββατον μετὰ τοῦ Θωμᾶ
22	Βίσεκτος	1936	Μαρτίου	30	» Δευτέρα μετὰ τοῦ Τυφλοῦ
23		1937	Ἀπριλίου	14	» Τρίτη μετὰ τῶν Μυροφ.
24		1938	»	11	» Τετάρ. τῆς Μεσοπεντηκοστ.
25		1939	Μαρτίου	27	» Τῆς Ἀναλήψεως
26	Βίσεκτος	1940	Ἀπριλίου	15	» Σάββ. μετὰ τοῦ Θωμᾶ
27		1941	»	7	» Κυρ. τῆς Σαμαρείτιδος
28		1942	Μαρτίου	23	» Δευτ. μετὰ τῶν Ἀγ. Πατ.

Ἀθῆναι 15 Αὐγούστου 1914

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἱερεὺς καὶ Προσκυνητὴς

ΜΗΝΙ ΜΑ'Ι'Ω' Ε'

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΙΡΗΝΗΣ

Εἰς τὸν Ἑσπερινὸν

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν τὸ Μακάριος ἄνθρωπος, ἡ Α' στάσις, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους στ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα.

Στιχηρὰ τῆς Ἀγίας

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πορφύραν ἐξ αἵματος λαμπράν, τοῦ οἰκείου πάνσεμνε, περιθεμένη ἀνέδραμες, πρὸς δὲ ἐπόθησας, Βασιλέα Κτίστην, τοῦ παντὸς καὶ Κύριον· πρὸς τούτου τε τῆς νίκης τὸν στέφανον, ὄντως ἀπείληφας σὺν αὐτῷ νῦν βασιλεύουσα, ὡς παρθένος καὶ Μάρτυς πολυάθλος.

Πυρὸς καταφλέγοντος ὁρμήν, ἠνεγκας πανεύρηνε, ξέσεις τε πάσας τοῦ σώματος, ἐνατενίζουσα, πρὸς τὰς ἀντιδόσεις, τὰς ἐκέϊσε πάνσεμνε, ὡς μόνοις Ἰησοῦς προητοίμασε, τοῖς ἀγαπήσασιν, καὶ θερμῶς αὐτὸν ποθήσασιν, ὡς νυμφίον, ψυχῶν ὠραιότατον.

Ἐθέλχθης τῷ ἔρωτι Χριστοῦ καὶ θεοῦ ἐμίσησας, ἐθνῶν καὶ ἀψυχα ξόανα, Εἰρήνην ἐνδοξε, καὶ Θεογνωσίας στήλην ἐμφανέστατα, σαυτὴν τοῖς καθορῶσιν ἀνέστησας, ὡς ἐναθλήσασα, καὶ τὸν δρόμον τελειώσασα, καὶ τὴν πίστιν, ἄμωμον τηρήσασα.

Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ὡς παρθένον κειμήλιον, καὶ ἀνάθημα ἔνθεον, οἱ τεκόντες ἔθεντο παναοίδιμε, ἐν ὑπερφύῳ οἰκήματι, ἐξ οὗ δι' ὀρνέων σε, ὁ νυμφίος προσκαλεῖ, εἰς νυμφῶνα πανάμωμε, τὸν οὐράνιον, ἔρασθεῖς σου τοῦ κάλλους, ὦ Εἰρήνη, ὦ καὶ πίστει συνηρμόσω, καὶ τοῖς συμβόλοις ὑπέκυψας.

Ὡς ἐτρώθης τῷ ἔρωτι, τοῦ νυμφίου σου πάνσεμνε, πάντα κατεφρόνησας, ὡς ἐπίκηρα πλοῦτον καὶ δόξαν βασιλείον, τρυφὴν ἡδυπάθειαν, καὶ γονέων τήνστοργήν, καὶ συντρίψασα ζόανα, ἡκολούθησας, τῷ καλοῦντι Εἰρήνην καὶ παρέστης, ὡς βασίλισσα παρθένη, πεποικιλμένη τοῖς στίγμασιν.

Ὡς μαρτύρων ἀγλαΐσμα, καὶ παρθένων ἀπάνθισμα, καὶ ἡμῶν τὸ μέγιστον ἐγκαλλώπισμα, μάρτυς Εἰρήνην πολυάθλε, συντήρησον ἅπαντας ἐν εἰρήνῃ σταθερὰ τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην σου παναοίδιμε, ταῖς πρὸς Θεὸν μεσιτείαις σου.

Δόξα ἡχος δ'

Τὴν σὴν ὑπεράνθρωπον ἄθλησιν, Εἰρήνην παναοίδιμε, οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἐθαύμασαν τὰ ἔθνη, ἀλλὰ καὶ ἄλογος φύσις, καὶ πῦρ, καὶ ὕδωρ ἡδέθησαν· ἵπποι μὴ ἐνεγκόντες τὴν πατρίαν ὀργήν, σὲ μὲν ἠύλαβήθησαν μὴ προσειπόντες τὸ σύνολον, αὐτοῦ δὲ διελέγχοντες ἀνθρώπινη φωνῇ τὴν χεῖρα κατέαξαν, ὃν καὶ φιλανθρώπως ἰάσω, χειραγωγήσας πρὸς τὴν εὐσέβειαν σὺν τῇ μητρί, καὶ ἄλλῃ πλήθει πολλῷ, δυνάμει τοῦ σοῦ νυμφίου Χριστοῦ, οὗς ὡς προῖκα δωροφορήσασα, καὶ πρώτην καλὴν ἀπαρχὴν αὐτῷ προσενέγκασα, πρεσβεύεις ἀπαύστως τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, εἰσοδος καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος, ἰδοὺ δέδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν τοῦ εἶναι εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς· οὕτω λέγει Κύριος ὁ ρυσάμενός σε, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ἀγιασάτε τὸν φαυλίζοντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, τὸν βδελυσσόμενον ὑπὸ τῶν ἐθνῶν, τὸν δοῦλον τῶν ἀρχόντων. Βασιλεῖς ὀψονται αὐτόν, καὶ ἀναστήσονται ἄρχοντες, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτόν ἐναντι Κυρίου, ὅτι πιστὸς ἐστὶν ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἐξελέξατό σε, οὕτω λέγει Κύριος· καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσα σε, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι, καὶ ἐπλασα σε, καὶ ἐδωκά σε, καὶ ἔθηκά σε εἰς διαθήκην Ἐθνῶν, τοῦ κατεστη-

σαι τὴν γῆν, καὶ κατακληρονομήσαι κληρονομίαν ἐρήμου, λέγοντα τοῖς ἐν δεσμοῖς ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει ἀνακαλύπτεσθε· ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς βοσκηθήσονται, καὶ ἐν πάσαις ταῖς τρίβοις ἡ νομὴ αὐτῶν· οὐ πεινάσουσιν οὐδὲ διψήσουσιν· οὐδὲ πατάξει αὐτοὺς ὁ καύσων οὐδὲ ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὁ ἐλεῶν αὐτοὺς ἱαρακαλέσει αὐτούς.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα

Ἀγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῷ Κυρίῳ· ἐνέδυσε γὰρ με ἱμάτιον σωτηρίου, καὶ χιτῶνα εὐφροσύνης περιέβαλέ με· ὡς νυμφίῳ περιέθηκε μοι μήτραν, καὶ ὡς νύμφην κατεκόσμησέ με κόσμῳ, καὶ ὡς γῇ αὖξουσα τὸ ἄνθος αὐτῆς, καὶ ὡς κῆπος τὰ σπέρματα αὐτοῦ ἐκφέρει· οὕτως ἀνατελεῖ Κύριος δικαιοσύνην· καὶ εἰρήνην, καὶ ἀγαλλίαμα ἐναντίον τῶν ἐθνῶν· διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι, καὶ διὰ Ἱερουσαλὴμ οὐκ ἀνοίσω, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη μου, καὶ τὸ σωτήριόν μου ὡς λαμπὰς καυθήσεται.

Καὶ ὀψονται τὰ ἔθνη τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τὴν δόξαν σου, καὶ καλέσει σε τὸ ὄνομα σου τὸ καινόν, ὃ ὁ Κύριος ὀνομάσει αὐτό· καὶ ἔσῃ στέφανος κάλλους ἐν χειρὶ Κυρίου, διάδημα βασιλείας ἐν χειρὶ Θεοῦ σου, καὶ οὐκέτι κληθήσῃ καταλελειμμένη, καὶ ἡ γῆ σου οὐκέτι κληθήσεται ἔρημος· σοὶ γὰρ κληθήσεται θέλημα τὸ ἐμόν, καὶ τῇ γῇ σου οἰκουμένη· ὅτι εὐδοκήσει Κύριος ἐν σοί, καὶ ἡ γῆ σου συνοικηθήσεται, καὶ ὡς συνοικῶν νεανίσκος σὺν παρθένῳ, οὕτω κατοικήσουσιν οἱ υἱοί σου μετὰ σοῦ, καὶ ἔσται ὃν τρόπον εὐφρανθήσεται ὁ Νυμφίος ἐπὶ νύμφῃ, οὕτως εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ σοί.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Υἱὲ ἀνοιγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρῖνε πάντα ὑγιῶς· ἀνοιγε σὸν στόμα, κρῖνε δικαίως· διάκρινε πένητα καὶ ἀσθενή· γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσεις τιμιωτέρα ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη. Θαρσεῖ ἡ καρδιά αὐτοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐπ' αὐτῇ· ἡ τοιαύτη σκύλου οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ ἀγαθὰ· καὶ οὐ κακὰ πάντα τὸν χρόνον.

Εὐρομένη ἔρια καὶ λῖνον, ἐποίησεν εὐχρηττα ταῖς χερσὶν αὐτῆς· ἐγένετο ὥσει ναὺς ἐμπορευομένη, μακρόθεν συνάγει ἑαυτῆς τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν· καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίναίς. Θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο· ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν αὐτῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτῆμα, ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὁσφὺν αὐτῆς, εἴρεισε τοὺς βραχιόνας αὐτῆς εἰς ἔργον· ἐγεύσατο, ὅτι καλὸν τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα· τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκτείνει πρὸς τὰ συμφέροντα, τοὺς πῆχεις αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον· θύραν δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρδίαν ἐξέτεινε πτωχῷ, οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν που χρονίζῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῇ ἐνδεδυμένοι εἰσὶ δι' ὅσας στολὰς, καὶ χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσων καὶ πορφύρας ἑαυτῇ ἐνδύματα. Περίβλεπτος δὲ γίνεται ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἡνίκα ἀν καθέλθῃται ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ κατοίκων τῆς γῆς· σινδόνας ἐποίησε καὶ ἀπέδοτο Φοίνιξι, περιζώματα δὲ ταῖς Χαναναίοις, ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις· στόμα δὲ αὐτῆς, διήνοιξε εὐνόμως, καὶ τάξιν ἐστείλατο τῇ γλώσσῃ αὐτῆς, στεναὶ διατριβαὶ οἴκων αὐτῆς· σῆτον δὲ οὐκ ἔφαγεν· ἀνέστη τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ἤνεσαν αὐτήν, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐπήνεσεν αὐτήν· πολλὰ θυγατέρες ἐποίησαν δύναμιν, πολλὰ ἐκτήσαντο πλοῦτον, πολλὰ εὗραντο δόξαν, οἱ δὲ καὶ ὑπερήρας πάσας, ψευδεῖς ἀρέσκειαι, καὶ μάταιον κάλλος οὐκ ἔστιν ἐν σοί· γυνὴ συνετὴ εὐλογεῖται· φόβον Κυρίου αὕτη αἰνεῖτω· ὅτε αὐτῇ ἀπὸ καρπὸν χειλέων αὐτῆς, καὶ αἰνέθω ἐν πύλαις αὐτῆς ὁ ἀνὴρ.

Εἰς τὴν λιτὴν ἰδιόμελα ἤχος α'.

Ἀθλητικὸν στάδιον σήμερον πρόκειται, λαοὶ χορῶσμεν, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ τελούμενα παράδοξα πράγματα κατὰ πτεῦσωμεν· ἄσπιλος γὰρ ἀμνὰς πρόκειται σφαγῇ ὑπὲρ τοῦ σφαγιασθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Εἰρήνης ἢ καλλιπαρθένος, καὶ θεόθυμος· διὸ Τριάδος τῇ πίστει τὴν τῶν τυράν-

νων ἔλυσεν ἀθεότητα, καὶ σὺν ἀγγέλοις χορεύουσα τῷ σωτῆρι πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ἀναθεῖσα ἑαυτὴν παντοδυνάμῳ νεύματι, κρατυνομένη τῷ ἔρωτι τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν γεώδη καταλείψασα στοργήν, ἐνεδύσω τὴν λαμπάδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὁλβιος, ὑπάρξασα θάλαμος, εἰς ὃν ἀγέλαι προσαναπαύονται, εἰσόδον εὐράμεναι τῆς αἰωνίου ζωῆς, μεθ' ὧν ἰκέτευε Χριστῷ, Εἰρήνην τρισόλβιε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Χορείας ἐγείρατε φιλομάρτυρες, τῶν ἀγώνων ἐφέστηκεν ὁ καιρὸς, καὶ τῆς παρθενομάρτυρος Εἰρήνης ἡ ἐπῆσιος μνήμη, πάντας εἰς δοξολογίαν προτρέπουσα Θεοῦ· ἀνδρείως γὰρ ἀνθεσταμένη κατὰ τῶν τυράννων ἐχθρῶν τὸν παλαμναῖον ὀράκοντα γενναίως κατεπάτησε, καὶ τὸ στέφος ἤρατο τῆς ἀθλήσεως, καὶ παρρησία πρεσβεύει ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Δοξάζομέν σου Χριστέ τὴν πολλὴν εὐσπλαγγινίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην, ὅτι καὶ γυναῖκες κατήργησαν τὴν πλάνην τῆς εἰδωλομανείας, δυνάμει Σοῦ φιλήνθρωπε τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθησαν, τὸν δόλιον ὄφιν κατεπάτησαν, ἴσχυσαν δὲ ὀπίσω σου ἐλθεῖν· εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον· διὸ καὶ ἡ καλλιπάρθενος Εἰρήνη, τρόπαιον ἔστησε κατὰ τοῦ κοσμοκράτορος ἀνδρείως κατηγωνίσασα, καὶ στέφος εἴληφε παρὰ τῆς σῆς δεξιᾶς, καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. α'.

Ἐθαυματούργησε Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου ἡ δύναμις, ὅτι καὶ ἡ Εἰρήνη ἢ καλλιμάρτυς, ἀθλητικὸν ἀγῶνα ἡγωνίσασατο· ὅθεν καὶ τὸ ἀσθενὲς τῆς φύσεως ἀπορριψαμένη, γενναίως ἀντέστη κατὰ τῶν τυραννούντων, εἰς κιλλινικὸν γὰρ πόλιν ἐλθοῦσα, κατήσχυνε Νουμεριανὸν τὸν τύραννον, διαρραγέντος παραδόξως τοῦ πεπυρακτωμένου χαλκουργήματος,

ἐν ᾧ ἐβλήθη καταφλεχθῆναι, καὶ σφά ἐξελθοῦσα τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, δῆμον ὅλον ἐξέπληξε, καὶ εἰς Θεὸν πιστεῦσαι πεποίηκε· διὸ παρρησίαν πρὸς τοῦτον ἔχουσα, πρεσβεύει ὑπὲρ εἰρήνης καὶ σωτηρίας ἡμῶν.

ἤχος πλ. β'.

Σταυρὸν ὡς ὄπλον κραταῖον, παρθενομάρτυς Εἰρήνη κατέχουσα ταῖς χερσί, τὴν πίστιν δὲ ὡς θώρακα ἐλπίδα ὡς θυρεόν, ὡς τόξον δὲ τὴν ἀγάπην, τῶν τυράννων τὰς τιμωρίας ἀνδρείως ἐνίκησας, καὶ δαιμόνων τὰς πανουργίας ἐνθέως κατήργησας, θανάτῳ παραδόξως ἀνίστασαι, δυνάμει τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν Σταυρωθέντος, καὶ τὸν θάνατον καταργήσαντος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἤχος πλ. α'.

Τῇ παρθενικῇ σου θελχθεὶς ὠραιότητι ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστὸς ὡς ἀμώμητόν σε νύμφην ἑαυτῷ ἡρμόσατο, συναφείᾳ ἀκηράτῳ, ἐν γὰρ τῷ θελήματι αὐτοῦ, παρασχόμενος τῷ κάλλει σου δύναμιν, κατ' ἐχθρῶν τε καὶ παθῶν ἀήτητον ἐδειξεν, ἐγκαρτερήσασα αἰκίαις πικραῖς, καὶ βασάνοις δριμυτάτοις, διπλοῦ στέφει δισσως σὲ κατέστεψε, καὶ παρέστησεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· ὡς Βασίλισσαν πεποικιλμένην, αὐτὸν δυσώπει παρθενομάρτυς Εἰρήνη, τοῖς ὑμνηταῖς σου δωρήσασθαι Εἰρήνη, καὶ σωτηρίαν, καὶ μέγα ἔλεος,

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόστιχα ἤχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σου νεκρῶν.

Ὅτε ἡ καλὴ περιστερὰ, κλάδον τῆς ἐλαίας προσῆγεν, ἀετὸς στέφανον, ὅφιν δὲ ὁ κόραξ σοι, σύμβολα ἐγνωκας, τοῦ καλοῦντος νυμφίου σου, καὶ τούτου τῷ κάλλει, ὡς διψῶσα ἔδραμες, δορκὰς Εἰρήνην σεμνή, καὶ τῷ μαρτυρίῳ συνήφθης, νύμφη χρηματίσασα ὄντως, εἰς νυμφῶνα κόρη τὸν οὐράνιον.

Καὶ ἔστη καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρᾳ τοὺς πόδας μου.

Ὅτε προμυθία Θεῆς, προγινωσχομένη Εἰρήνη, σοφῶς ἐκέκλησο, τότε πανασίδιμε πάντα κατέλιπες, καὶ τρυφάς

καὶ βασιλεία, καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν, καὶ πρὸς τὸν καλοῦντά σε νυμφίον ἔσπευσας, πόνους καὶ ποινὰς καὶ στρεβλώσεις, πάντα ὑπομείνας μάρτυς, ἵνα τῆς αὐτοῦ τύχης θεότητος.

Στίχος. Ὑπομένειν ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Ὅτε ἐξανέστης ἐκ νεκρῶν, κρίμασιν οἷς οἶδεν, ὁ πάντα γινώσκων Κύριος, τότε πανασίδιμε, ὥσπερ ἀκτῖνα φωτός, τὴν ζοφώδη κακόνοιαν, εἰδωλομανίας, πᾶσαν διετιξάσας, Εἰρήνην πάνσεμνε, καὶ πρὸς τοὺς λαοὺς γενομένη, θαύμασι καὶ τέρασι τούτους, πρὸς θεογνωσίαν καθωδήγησας.

Δόξα ἤχος δ'.

Ὅλβον λιποῦσα πατρικόν, Χριστὸν δὲ ποθοῦσα εἰλικρινῶς, δόξαν ἤρατο ἡ μάρτυς, καὶ πλοῦτον οὐράνιον, καὶ τῇ παντευχίᾳ τοῦ ἁγίου πνεύματος περιφραγεῖσα, τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ τοὺς τυράννους κατήσχυεν· ὅθεν ἄγγελοι τοὺς ἁγῶνας θαυμάζοντες ἔλεγον· πέπτωκεν ὁ ἐχθρὸς ὑπὸ γυναικὸς ἡττηθεὶς, στεφανίτις ἀνεδείχθη ἡ καλλιπάρθενος Εἰρήνη καὶ Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας βασιλεύει ὡς Θεός, ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ Εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἀγίας ἤχος δ'.

Σοφίαν καὶ σύνεσιν, σὺ κεκτημένη σεμνή, σοφῶς ἐπεπόθησας, τὸν σὸν νυμφίον Χριστόν, Εἰρήνην πανεύφημε, ἤχθης διὰ βασάνων, τῷ ἀφθάρτῳ νυμφῶνι, εὐφρανὰς τὸν Σωτῆρα, τῶν νυμφίων ἐλθοῦσα, διὸ ἐν παρρησίᾳ αὐτῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἀπολ. Ἠχ. Α' Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ὁ Χριστὸς ἡ εἰρήνην σὲ Εἰρήνην ἐκάλεσε. Σὺ γὰρ τὴν εἰρήνην βραβεύεις τοῖς τελοῦσι τὴν μνήμην σου, καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, προστρέχουσι τῷ θείῳ σου Ναῶ, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ πάντων τῇ Τρισηλὶφ παρισταμένη θεότητι. Ἀπαντες οὖν χαρμονικῶς, τὴν μνήμην αὐτῆς τελείσωμεν, τὸν ἀντιδοξάσαντα αὐτὴν Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Ἀπόλυσις Ἑσπερινοῦ.

Εἰς τὸν ὄρθρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν κάθισμα.
 Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν οὐράνιον νύμφην τοῦ ποιητοῦ, καὶ ἀκλήρατον κόρην τοῦ λυτρωτοῦ, Εἰρήνην τιμήσωμεν, τὴν ἀνάδα τὴν πάντιμον, τὴν καὶ μετὰ πότμον ἐν νεφέλαις ἀρθεῖσαν, Μαγεδῶν ἐκ πόλεως, καὶ εἰς Ἑρεσον φθάσασαν, ἐνθα τοῖς σημείοις καὶ τοῖς τέρασι πάντας ἐνθέως ἐξέπληξας, καὶ τὴν πίστιν ἐκήρυξας, ἀθληφόρε ἀήττητε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφρεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό, καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.
 Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, κάθισμα.
 Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τὸν νυμφίον σου Χριστὸν ἀγαπήσασα, τὴν λαμπάδα φαιδρῶς εὐπρεπίσασα, Εἰρήνην μάρτυς ἐνδοξε πανεύφημε, τάνῳν εἰσεληλυθας, σὺν αὐτῷ εἰς νυμφῶνα, στέφος τῆς ἀθλήσεως παρ' αὐτοῦ δεξαμένη, ὧ παρεστῶσα πρέσβευε αἰεὶ, ὑπὲρ τῶν πιστεῖ τελούντων τὴν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό, καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.
 Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν ἀγνή, μάρτυς Εἰρήνη οἱ χοροί, τῶν ἀγγέλων καὶ βροτῶν, φύσις ἐξέστη ἐπὶ σοί, πῶς τὸν ἀρχέκακον δράκοντα κατεπάτησας, ὡραίοις σου ποσὶ καὶ κατηδάφισας, καὶ πλήθη ἀσεβῶν ἐχειραγώγησας, καὶ διαδήματι κάλλους παρὰ Χριστοῦ τοῦ Νυμφίου σου ἐστέφθης· διὸ αἰτούμεν, μὴ ἐπιλάβῃς καὶ ἡμῶν τῶν τιμώντων σοι.

Δόξα, τὸ αὐτό, καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς,
 Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ δ' ἤχου.
 Προκείμενον ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. (Σελ. 16, 24, 28)
 Ζήτει τῇ Πέμπτῃ τῆς Η' Ἑβδομάδος Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι ἀπολέσει αὐτήν. Ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐνεκεν ἐμοῦ, εὕρησει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελεῖτε ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Μέλλει γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἀγγέλων αὐτοῦ· καὶ τότε ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὴν πράξιν αὐτοῦ. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν. Εἰσὶ τινὲς τῶν ὧδε ἐστικόντων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.

Ὁ Ν' Δόξα. Ταῖς τῆς ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἴτα, Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τροπάριον ἦχος β'.

Ἀναθεῖσα ἑαυτήν.

Ζήτει εἰς τὴν Λιτὴν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου.

Τὸ Κύριε Ἐλέησον 12κις. Καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τῆς Ἀγίας.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας.

Σαῖς με προσευχαῖς μάρτυς Εἰρήνην σκέπε.

Ὤδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Στέφανος ὑπάρχων τῆς Ἀθληφόρου, ταύτης Χριστὲ ταῖς πρεσβείαις, εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ δόξαν τὴν ἀμάραντον, τοῖς ὑμνοῦσί σε δώρησαι.

Ἀγγὴ διαλάμπουσα παρθενίας, καὶ κοσμουμένη τῷ κάλλει, τῆς σῆς μαρτυρίας. Εἰρήνην μεγαλύνουμε, σὼ Νυμφίῳ παρίστασαι.

Ἰλεων γενέσθαι ταῖς Ἐκκλησίαις, τὸν σὸν δυσώπει Νυμ-

φίον, Ειρήνην θεόφρον, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεισιν, παρέχειν τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Θεοτοκίον.

Σάρκα γεγονότα τὸν Θεὸν Λόγον, καὶ πεφνηνότα καθ' ἡμᾶς, Ἀγία Παρθένε, ἀφράστως ἀπεκύησας, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ῥοδὴ γ', Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε.

Μύρου κενωθέντος αἰσθήσιν, τοῦ τὴν οἰκουμένην εὐωδιάσαντος χάριτι, δεξαμένη ἀνεπτέρωθης, πρὸς τὸν τούτου πόθον ἔνδοξε.

Ἔσχες τὸν Θεὸν συλλήπτορα, ἐν τοῖς σοῖς ἀγῶσι, καὶ συνασπίζοντα Πάνσοφε, διὰ τοῦτο στεφανωθείσα, τοὺς τυράννους κατεπάλαισας.

Πύργος ἀρετῶν ἀκλόνητος, καὶ θεοσεβείας κατοικητήριον γέγονας, καὶ ἀνδρείας καὶ σωφροσύνης, ἐνδιαίτημα Πανεύφημη.

Θεοτοκίον

Ρέων μέχρι σοῦ ὁ θάνατος, ἔστη προσβαλὼν τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι Πανάμωμε· διὰ τοῦτο ἀθανασίας, ἀπαρχὴν σε ὀνομάζομεν.

Εἰρμός.

»Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἑστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδιά μου.

Καταβασία,

Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Κάθισμα τῆς Ἀγίας ἡχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τῷ κάλλει σου Χριστέ, ἡ Παρθένος τρωθεῖσα, παρέδραμε σπουδῇ, τὰ ὁρώμενα πάντα, καὶ πᾶσαν τὴν τοῦ σώματος, εὐμορφίαν ἐκδέδωκε, ταῖς κολάσεσι, καὶ ταῖς πικραῖς τιμωρίαις, ἀφανίζεσθαι· ἦν εἰς ὠραίους νυμφῶνας, εἰσῆγαγες Δέσποτα.

Ἰόξα ἡχος πλ. δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ ἀγῶνές σου Σεμνὴ καὶ τὰ ἄθλα, οἱ ἰδρωτές σου ἀγνῇ

καὶ τὰ θαύματα ἐχθροῦ κατέβαλον Εἰρήνην ὀφρύν. Κυρίου γὰρ Νυμφίον σου ἐκ καρδίας ποθοῦσα, οὐ μάστιγας, οὐ θάνατον, δι' αὐτὸν ἐπτοήθης, ἀλλ' ἀνετίθης ὅλη πρὸς Θεοῦ, τῆς εὐσεβείας φοροῦσα τὸν στέφανον.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Ῥοδὴ δ'. Τῆς σῆς ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίας.

Ὁ τὴν εἰρήνην σοι βραβεύων εἰρηνώνυμε, δι' αὐτὸν μαχομένην σε θεώμενος, ἀνδροπρεποῦς φρονήματος. Μάρτυς καὶ δυνάμειος ἐπλησε.

Συντονωτάταις προθυμίαις ὑπερβέβηκας τὸ τοῦ θήλεως χαῦνον παμμακάριστε, καὶ σταθερῶς διήλεγξας, Μάρτυς τοὺς τῇ πλάνῃ δουλεύοντας.

Ἐνθεωτάτην καρτερίαν ἐπιδέδειξαι, καὶ τυράννων τὸ θράσος καταβέβληκας, τῷ σῷ Νυμφίῳ κράζουσα· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἵμνολογίαις ἀσιγήτοις καὶ δεήσεσι, τὸν Δεσπότην Θεόφρον ὑμνολόγησας, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμες, δόξαν ὀφρομένην τὴν ἀφραστον.

Θεοτοκίον.

Χαρμονικὴν σοι γεγηθότες φωνὴν Πάναγνε, διὰ σοῦ οἱ σωθέντες ἀνακράζομεν· χαῖρε Παρθένε πάνσεμνε, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ῥοδὴ ε', Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε.

Ἀνδρειοτέρῳ Ἐνδοξε φρονήματι Χριστὸν Θεὸν τῶν ὅλων τρανῶς ὁμολόγεις· λόγῳ δὲ στερεῶ τοὺς ἀντιπάλους, Ἀθλοφορε κατήσχυνας.

Ἰχνηλατεῖν ἐπόθησας τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῇ μιμήσει θερμῶς ἠκολούθεις, ἀγωνιστικῶς ὑπεραθλοῦσα, τοῦ Δεσπότη Πανόλδεις.

Στέφη Μαρτύρων Ἐνδοξε, προσήνεγκας Χριστῷ, τῇ σῇ σοφίᾳ καὶ θεολογίᾳ, τούτοις ἀληθῶς μυσταγωγούσα, καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Μεμυημένοι μυστήριον συλλήψεως τῆς σῆς, καὶ τοῦ ἀφράστου καὶ θείου σου τόκου σὲ πανευσεβῶς ὑμνολογοῦμεν, Θεοτόκε πανύμνητε.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρον βαθέως.

Ῥδὴ σί'. Ἐβόησε, προτυλῶν.

Ἀνῶρθωσας τῆς προμήτορος Εὐας τὴν ἐκπτωσιν, Ἀθληφόρε, τοῦ ἐχθροῦ καθελοῦσα τὴν δύναμιν, καὶ καταβαλοῦσα, τὴν ἐκείνου ὄφρυν θεία χάριτι.

Ρωμαλέον, κεκτημένη Εἰρήνην τὸ φρόνημα τοῖς τυράννοις, ἀντιτάξω ψυχῆς γενναιότητι, καὶ στεφάνῳ νίκης πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἐστεφάνωσαι.

Τῷ αἵματι, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς φαιδρότερον ἀπειργάσω τὸ τῆς φύσεως κάλλος τὸ ἄχραντον, γενικοὺς ἀγῶνας, ὑποστᾶσα στερεῶς καλλιπάρθεने.

Θεοτοκίον.

ὑπέφηνε τὸ μυστήριον σου τῆς κυήσεως, ὁ Θεόπτης, καιομένην τὴν βάτον θεώμενος, καὶ μὴ φλεγομένην, Θεοτόκε ἀγνὴ ἀειπάρθεने.

Καταβασία. Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον ἡχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Παρθενίας κάλλεσι, πεποικιλμένη παρθέने, καὶ Μαρτύρων στέμμασι, στεφανωθείσα Εἰρήνη, αἵματι τοῦ μαρτυρίου ἔρραντισμένη, θαύμασι καταστροφθεῖσα τῶν ἱαμάτων, εὐσεβῶς Μάρτυς ἐδέξω, βραβεῖον νίκης τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Κοντάκιον ἡχος δ'.

Ὁ Ὑψωθεῖς

τὴν καλλιπάρθενον ὑμνήσωμεν πάντες νύμφην Χριστοῦ, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀναστᾶσαν, ἣν ὁ Θεὸς ἐδόξασε σημείοις φρικτοῖς. Εἰλκυσε γὰρ πλῆθος ἄπειρον ἀσεβῶν ἐν τῇ πίστει καὶ θεόθεν ἔλαβε τὴν Χριστῶνυμον κλήσιν. Ὁ τοῦ Θεοῦ γὰρ Ἄγγελος ἐλθὼν, ἐκ Πηνελόπης. Εἰρήνην ἐκάλεσε...

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ νυμφίου Χριστοῦ ἔρωτι, Παναοίδιμε, ἀπὸ βρέφους

Σεμνὴ πυρποληθεῖσα ἔδραμες, δορκὰς ὡς διψῶσα πηγαῖς ἀειρρύτοις· καὶ τῇ ἀθλήσει σεαυτὴν συντηρήσασα, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ ὄντως τοῦ Κτίστου σου θαλάμῳ ἐνδοξε, ὡς νύμφη εὐκλεῆς, ἐστολισμένη, εἰσῆλθες ὡς ἐκλεκτὴ, στεφανηφόρος ὁραθεῖσα, ἐξ ἀφθάρτου Νυμφίου δεξαμένη, ὡς χρυσίον, βραβεῖον νίκης τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Τῇ 5 τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμην τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ ἱσαποστόλου Εἰρήνης.

Στίχοι.

Εἴφει θανοῦσα, καὶ βιώσασα ζένως.

Εἰρηνικῶς τίθησκας αὖθις Εἰρήνην.

Εἰρήνην τμηθεῖσα, ἀνήγγρετο καὶ θάνε πέμπτη κτλ. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς ἀθλήσεως τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Νεοφύτου Γαίτου, καὶ Γαϊανοῦ. Τελεῖτε δὲ αὐτῶν ἡ σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ καὶ σεβασμίῳ Ναῷ, τῶν Ἀγίων ἐνδόξων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῷ ὄντι ἐν τοῖς Δαρείοις. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀνάμνησις τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Κύρου. Τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτε.

Στεφανηφόρος Σεμνὴ, παρισταμένη θρόνῳ τοῦ σου Δεσπότη περιφρούρησον, τοὺς πιστεῖ κραυγάζοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν Οὐρανίαις σκηναῖς, περιχορεύειν Μάρτυς, κατηξιώθης ἀξιάγαστε, Εἰρήνην κραυγάζουσα. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰμειρομένη τυχεῖν, τοῦ ἐραστοῦ σου κάλλους, βασάνων πόνους ἐκαρτέρησας, Εἰρήνην κραυγάζουσα. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ρῆσει χειλέων τῶν σῶν, ἀκολουθοῦντες πίστει, σὲ Θεομήτορ μακαρίζομεν, βοῶντες τῷ τόκῳ σου. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος,

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἡθλησας Εἰρήνην μακαρία, γενναίως καὶ τοὺς τυράν-
νους καταβέβληκας, ἔχουσα συμπράττουσαν, τὴν ἀκαταμά-
χητον, τοῦ σοῦ Δεσπότης δύναμιν, καὶ συνεργοῦσαν σοι, καὶ
Κύριον ὑμνεῖτε, ἐβόας, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Νεάνις ἀγάπη τετρωμένη, ὀπίσω τοῦ σοῦ Νυμφίου ἠχο-
λούθησας, Εἰρήνην πανένδοξε, τούτου τὰ παθήματα, ἐν τῇ
σαρκί σου φέρουσα, καὶ ἀναμέλπουσα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε
τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ σὴ ἐν βασάνοις καρτερία, Εἰρήνην στεφανηφόρε κατε-
γέλασε, τῶν τῆς ματαιότητος καὶ τῆς ἀθεότητος, ἀντεχομέ-
νων ἐνδοξε· πιστεῖ δὲ ἔφαλλες. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα,
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σοφία Θεοῦ πάντων τεχνίτις γαστρί σου Παρθενομήτορ
ἐσκηνώσασα, οἶκον ὠκοδόμησεν, ἔνουν· τε καὶ ἔμψυχον, τὸν
ἑαυτῆς καὶ ἔσωσε, κόσμον κραυγάζοντα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε
τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα.

Ῥδὴ θ'. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Κύκλῳ περὶ τὸν σὸν ἐραστὴν χορεύουσα, ἐν ὑφίστοις καλ-
λιπάρθενε αἰτῆσαι κόσμῳ τὴν Εἰρήνην, Εἰρήνην, καὶ παι-
σμάτων τὴν ἀφесιν, τοῖς πιστεῖ ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου,
τὴν φωτοφόρον καὶ πανίερν.

Ἐνδὸν τῆς παστάδος σε Χριστὸς ὡς Μάρτυρα, καὶ Παρ-
θένον κατεσκήνωσεν, ἔνθα Παρθένοις συναγάλλη, καὶ σὺν
τοῖς τῶν Μαρτύρων στρατεύμασιν, Εἰρήνην στεφανηφόρε πα-
νεύρημε· ὅθεν σὲ πάντες μακαρίζομεν,

Πύλας διανοίξας οὐρανῶν ἐδέξατο, τὴν ψυχὴν σου τὴν
πανάμωμον, μόνος ὁ πάντων βασιλεύων, καὶ τῆς δικαιοσύνης
ὁ πρῦτανις, Εἰρήνην, θείας Εἰρήνης ἐπώνυμε· ὅθεν σε πάντες
μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἐχουσα πρὸς τὸν ἐκ σοῦ Υἱὸν πανάχραντε, παρρησίαν
ἀνεπαίσχυντον, τοῦτον δυσώπει Παναγία, τῷ κόσμῳ τὴν εἰ-
ρήνην δωρήσασθαι, καὶ πάσαις Ἐκκλησίαις ὁμόνοιαν, ἵνα
σὲ πάντες μεγαλύνωμεν.

Καταβασία. Ὁ Ἄγγελος ἐβόα.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ρυσθεῖσα καλλιπάρθενε, Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου σου,
τυράννων ἔλυσας θράσος, ἀθλοῦσα Μάρτυς γενναίως· καὶ
πρὸς Χριστοῦ ἀπείληφας βραβεῖα νίκης πάνσεμνε, Εἰρήνην
μεγαλύνουμε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα, τῶν σὲ τιμῶντων ἐκ
πόθου.

Ὅμοιον.

Τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἐκ Θεοῦ δεξαμένη, παρθενομάρ-
τυς Εἰρήνην ἐκ συμφορῶν πολυτρόπων τῶν πιστεῖ προστρε-
χόντων σοι, τὸν Θεὸν δοξάζουσα, καὶ σὸν Νυμφίον παρθένε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
ἰδιόμελα τῆς Ἀγίας. Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Θεαίαις ἐπιγνώσεσι τὴν καθαρὰν σου διάνοιαν, καταυγάσας
ὁ Κύριος, ἀγνοίας λυτροῦταί σοι, βαθυτάτου σκότους, ἥλιος
ὑπάρχων, δικαιοσύνης ἀληθῶς, μάρτυς Εἰρήνην θεομνηχάριστε,
ἐντεῦθεν τὰ σεβάσματα, τῆς πονηρίας συνέτριψας, καὶ Χρι-
στοῦ τὰ παθήματα, καρτερῶς ἐξεκόνισας.

Ἀνακτας παράφρονες, καὶ δυσσεβεῖς σὺ κατήσχυνας,
ὑποστάσας πανόλβιε, τοὺς πόνους καὶ σκώμματα, οὓς αὐτοὶ
προσῆξαν, λάκκῳ σε βαλόντες, τῶν ἰοβόλων ἐρπετῶν, καὶ
τοὺς ὠραίους πόδας σου ἔπρισαν, τροχῷ δεσμήσαντες πάν-
σεμνε, ἐξ ὧν πάντων ἐρρύσατο, δι' ἀγγέλων σε Κύριος.

Ὡσπερ ὠραίσματα, τὰ τῆς σαρκὸς σου σπαράγματα,
νυμφικῶς περιστέλλουσα, πορφύραν ἐξ αἵματος, λαμπρῶς
βεβαμμένην, μάρτυς ἐνεδύσθω, καὶ τῷ νυμφίῳ σου Χριστῷ,
πεποικιλμένη θείαις λαμπρότησι, Εἰρήνην ναῦ παρίσταται,

περιχρῶς τῆς θεώσεως, ἀπολαύουσα πάντοτε, σὺν παρθένοις καὶ μάρτυσι.

Ἦχος β'.

Τὴν πανήγυριν σήμερον, τῆς ἀθληφόρου Εἰρήνης, δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν· ταύτην γὰρ οὔτε ξίφος, οὔτε πῦρ, οὔτε ἄλλη βάσανος, οὔτε τοῦ πολυπλόκου Βελίार τὰ ἔνεδρα ἐτροπώσατο· Χριστὸν ἰκέτευε, Καλλιμάρτυς πανένδοξε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἡχος β'

Ὡς ἀλάσαστρον μύρου, τὸ αἷμά σου προσενήνοχας τῷ σῷ Νυμφίῳ Χριστῷ Εἰρήνῃ μάρτυς ἀθληφόρε ἀήττητε, ἀντάμειψιν δὲ εἰληφας, στέφος ἀφθαρτον, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε. Ὅθεν καὶ τοῖς παραδόξοις τέρασι, τοὺς τυράννους ἐπληξας, καὶ μυριάδας ἀσεβῶν, πρὸς τὴν θεῖαν πίστιν ἐχειραγώγησας, ὡς προῖκα δοροφορίας, τούτους προσάγουσα αὐτῷ· διὸ καὶ οὐρανίων θαλάμων σὲ κατηξίωσε Χριστὸς ὁ φιλάνθρωπος, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ἡ τῆς Ἑορτῆς.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνώμεν, Θεοτόκε Παρθένε· Αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδεται καὶ τὸ Ἅγιον Ἐλαϊον τοῖς πιστοῖς ἐκ τῆς κανδύλας τῆς Ἁγίας· ψάλλομεν δὲ τὸ ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. δ'.

Χαῖρε Εἰρήνῃ εἰς αἶνον ἔδραμες τοῦ Κυρίου, ἐν τῇ προσκαιρῷ ζωῇ, καὶ αὐτὸς σὲ ἐδόξασεν, ἐν τῇ ἐπουρανίῳ καὶ ὄντως ζωῇ. Διὸ παρρησίαν κεκτημένη πρὸς αὐτόν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν κτλ.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἁγίας Ὡδὴ γ' καὶ τῆς Ἑορτῆς Ὡδὴ σι'.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'

Σοφίαν καὶ σύνεσιν, σὺ κεκτημένη σεμνή, σοφῶς ἐπεπό-

θησας τὸν σὸν νυμφίον Χριστόν, Εἰρήνῃ πανεύφημε, ἡχθης διὰ βασάνων, τῷ ἀφθάρτῳ νυμφῶνι, εὐφραννας τὸν Σωτῆρα, τῶν νυμφίων ἐλθοῦσα, διὸ ἐν Παρρησίᾳ αὐτῷ Πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.
Εἰσοδικὸν

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούια.

Κοντάκιον ἡχος Γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Παρθενίας κάλλεσι, πεποικιλμένη Παρθένε, καὶ Μαρτύρων στέμμασι στεφανωθείσα Εἰρήνῃ, αἵματι τοῦ μαρτυρίου ἔρραντισμένη θαύμασι καταστεφθεῖσα τῶν ἱαμάτων, εὐσεβῶς μάρτυς ἐδέξω βραβεῖον νίκης τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Μεγαλυνάριον

Δέσιν προσάγαγε τῷ Θεῷ, Εἰρήνῃ θεόφρον, παρασχεῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, ἄφεσιν πταισμάτων, καὶ δεινῶν σωτηρίαν, τοῖς πίστει θερμοτάτῃ σοι καταφεύγουσι.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούια...

Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου, αἰνεῖτε δοῦλοι Κυρίου, οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου ἐν ταῖς αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν. Ἀλληλούια. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης.

Ἦτο θυγάτηρ ἡγεμόνος τινὸς ἐκ Περσίας. Ἐξῆ δὲ ἐν ἔτει 315 μ. Χ. ὀνομαζομένη πρότερον Πηνελόπη. Μετὰ δὲ τὸ θεῖον βάπτισμα ὀνομάσθη Εἰρήνη. Ἦτο ὦραία πολὺ, τὴν εἶχε κλείσει δὲ ὁ πατήρ της ἀπὸ μικρὰν εἰς ἓνα πύργον μὲ πολλὰς θερααινίδας καὶ μὲ τὸν παιδαγωγὸν της Ἀπελλιανόν. Τὰ κατὰ τὸν βίον της καὶ τὸ μακρὸν μαρτύριον εἶνε ὑπερφυῖ καὶ θαυμαστὰ σφόδρα. Ἐμαρτύρησεν ἐπὶ 6 ἡγεμόνων καὶ βασιλέων παντοιοτρόπως βασανισθεῖσα, διὰ δὲ τῶν παραδοξοτάτων θαυμάτων της ἐφειλκυσε εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀναριθμήτους χιλιάδας ἀπίστων.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον ἤχος Δ'

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, ἡμεῖς ὀφείλομεν εὐχαριστεῖν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί ἡγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου, ὅτι εἴλετο ὑμᾶς ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς εἰς σωτηρίαν ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος καὶ πίστει ἀληθείας· εἰς ὃ ἐκάλεσεν ὑμᾶς διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἡμῶν, εἰς περιποίησιν δόξης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν. Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἡμῶν, ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς, καὶ δοὺς παράκλησιν αἰωνίαν, καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι, παρακαλέσαι ὑμῶν τὰς καρδίας, καὶ στηρίζαι ὑμᾶς ἐν παντὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ. Τὸ λοιπὸν προσεύχεσθε, ἀδελφοί, περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχει καὶ δοξάζεται, καθὼς καὶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἵνα ρυσθῶμεν ἀπὸ τῶν ἀτόπων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων· οὐ γὰρ πάντων ἡ πίστις. Πιστὸς δὲ ἐστὶν ὁ Κύριος, ὃς στηρίζει ὑμᾶς καὶ φυλάττει ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Πεποιθᾶμεν δὲ ἐν Κυρίῳ ἐφ' ἡμᾶς, ὅτι ἃ παραγγέλλομεν ὑμῖν, καὶ ποιῆτε, καὶ ποιήσατε. Ὁ δὲ Κύριος κατευθύνει ὑμῶν τὰς καρδίας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Εὐαγγέλιον τῆς Λειτουργίας

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία, ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξεληλυθούσα, ἐκραύγασεν αὐτῷ, λέγουσα. Ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαβὶδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. Καὶ προσελθόντες οἱ Μαθηταὶ αὐ-

τοῦ, ἡρώτων αὐτόν, λέγοντες. Ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀπισθεν ἡμῶν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν. Οὐκ ἀπεστάλην εἰμὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνη αὐτῷ λέγουσα. Κύριε, βοήθει μοι. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν. Οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. Ἡ δὲ εἶπε. Naί, Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῇ. Ὡ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις· γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

Μακαριστήρια εἰς τὴν Ἀγίαν Εἰρήνην.

Ἀντὶ τοῦ Κοινωνικοῦ.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μεγαλύνωμεν σε ὦ Εἰρήνη μάρτυς.

Φιλομαρτύρων δῆμος, ἀθροίσθητε ὑμῆσαι τὴν νύμφην τοῦ Κυρίου.

Ὡμότητά τυράννων, καὶ ἀπειλὰς ὦ μάρτυς, οὐδόλως ἔπτο-
ήθης.

Εἰρκτὴν παρθενομάρτυς, καὶ ἀκχισμοὺς ὑπίστης ὑπὲρ τοῦ σοῦ νυμφίου.

Τροφὴν ὁ σὸς νυμφίος, ἐν τῇ εἰρκτῇ σου πέμπει, πάνσοφον οὐρανόθεν.

Ἄγγελος οὐρανόθεν, κατήλθεν ἐνισχύων σε, Εἰρήνη ἐν σταδίῳ τὰ τῶν Ἀγγέλων στίφη, δέχσθε τῆς πανσόφου, μάρτυρος νῦν τὸ πνεῦμα.

Τάγμα τῶν Ἀγγέλων ὦ μάρτυς ἐν σταδίῳ ὁρῶν σε ἐξεπλάγη.

Ὡ θαύματος μεγίστου! πῶς τὴν τροφὴν λαμβάνει, ἐξ οὐρανοῦ ἡ μάρτυς.

Ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, αἰὶ τὴν σὸν νυμφίον, πανένδοξε, δυσώπει.

Βασάνους δριμυτάτους ὑπέμεινας γενναίως ὑπὲρ Χριστοῦ Εἰρήνη.

Γένος ὀρθοδόξων Εἰρήνη ἐορτάζει, σήμερον σοὺς ἀγῶνας.

Ἦθλησας Εἰρήνην, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγάπης, καὶ ἡσυχυας τυ-
 ράννους.
 Θεουμάτων κόρη χάριν, παρὰ Χριστοῦ ἐδέξω, Εἰρήνην ἀθλο-
 φόρε.
 Ἐκ νόσων καὶ κινδύνων, ταῖς σαῖς εὐχαῖς Εἰρήνην, λύτρωσαι.
 τοὺς σοὺς δούλους.
 Λειψάνων σου τὴν θήκην, πιστῶς νῦν προσκυνοῦμεν, Εἰρήνην.
 ἀθλοφόρε.
 Εἰρήνην καλλιμάρτυς, ἐπάκουσόν μου τάχος, θερμῶς σὲ προ-
 σκαλοῦντος.
 Μαρτύρων καὶ παρθένων, ὠράϊσμα καὶ κλέος, Εἰρήνην σὺ ὁ
 πάρχεις.
 Εἰρήνην ἀθληφόρε ἰλέωσαι τὸν κτίστην, ἡμῶν ταῖς σαῖς πρε-
 σβεΐαις.
 Πανευλαβῶς Εἰρήνην, προστρέχωμεν Ναῶ σου, σὲ εὐφημοῦν-
 τας ὕμνοις.
 Τελοῦμεν σου τὴν μνήμην, ἐν ὕμνοις ᾧ Εἰρήνην, Χριστὸν
 δοξολογοῦντες. Δόξα πατρί.
 Χριστέ μου ἀθλοθέτα Εἰρήνην ταῖς πρεσβεΐαις, σῶσον ἡμᾶς
 τοὺς πάντας. Καὶ νῦν καὶ αἰεί.
 Παρθένε Θεοτόκε, μετὰ τῆς ἀθληφόρου, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει.

ΒΙΟΣ

ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΙΡΗΝΗΣ

Εἶναι ἀναντίρρητον καὶ οὐδεμία χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ
 ἄνθρωπος ἐξ οἰκείας θελήσεως ἢ τὸ ἀγαθὸν κατεργάζεται ἢ
 τὸ κακόν, καὶ τοιοῦτοτρόπως σώζεται ἢ ἀπόλλυται. Ἡ οἰ-
 κεία δὲ αὕτη θέλησις ἀπορρέει ἐκ τῆς ἐλευθερίας, ἣν αὐτὸς
 ὁ Θεὸς ἔδωκε τῷ ἀνθρώπῳ. Ὁ Θεὸς τυγχάνει ἀγαθός· τῆς
 ιδιότητος δὲ αὐτοῦ ταύτης ἠθέλησεν, ἵνα καταστήσῃ μέτοχον
 τὸν ἄνθρωπον, ὃν δι' οὐδὲν ἄλλο ἐδημιούργησεν ἢ διὰ τὸ
 ἀγαθόν· ἀλλ' ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς πράξεις
 ἔχειραγωγεῖτο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθίστατο τότε ὄργανον ἑτερο-
 κίνητον, καὶ τοι δὲ δίκαιος ὢν θά ἐλογίζετο ἀμαρτωλός, ὥς
 ἐμποδιζόμενος νὰ πράξῃ τὸ κακόν οὐχὶ ἐξ οἰκείας, ἀλλ' ἐξ
 ἁλλοτρίας θελήσεως. Τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἵνα διαλάβῃ τὴν
 προσοχὴν τοῦ Παντεπόπτου Θεοῦ· ὅθεν κατέστησε μὲν τὸν ἄν-
 θρωπον αὐτεξούσιον, ἀλλὰ συνάμα τὸν ἐπροίκισε, καὶ ὥπλισε
 διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ λογικοῦ, ὅπως ποιῇ διάκρισιν μεταξὺ
 ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, καὶ τοῦτο μὲν πράττει, ἐκεῖνο δὲ ἀποφεύ-
 γει. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι λοιπὸν κτίσμα ἐλεύθερον, καὶ δύνα-
 ται νὰ κάμνῃ ὅ,τι βούλεται, παρ' οὐδενὸς κωλυόμενος ἢ ἐπιρ-
 ρεαζόμενος εἰς τὰς ἐνεργείας του· κέκτηται ὅμως τὸ λογικόν,
 ὅπερ ὡς λαμπὰς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνουσα, ὁδηγεῖ αὐτὸν εἰς τὴν
 διάκρισιν τοῦ καλοῦ ἢ κακοῦ, καὶ συνεπῶς ἔχει συναίσθησιν
 καὶ γινώσκει ὅλων αὐτοῦ τῶν πράξεων. Ἐπειδὴ δὲ οὐκέτι τυ-
 χαίως ἀλλὰ μετὰ διακρίσεως ἐνεργεῖ ταύτας, καθίσταται δὲ
 αὐτὸς ὑπεύθυνος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἂν μὲν ἦναι καλὰ
 βραβεύηται, ἂν δὲ κακὰ κολάζεται. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἡ Ὁρ-
 θόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία προβάλλει πάντοτε, ὡς παρα-

δείγματα μιμήσεως ἄξια τὰς πράξεις τῶν εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες διὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἀφοσιώσεως αὐτῶν πρὸς τὸν Θεὸν κατέστησαν ἀρεστοὶ αὐτῷ, φέρε διηγηθῶμεν, καὶ ἡμεῖς, τὸν βίον τῆς σήμερον ἐορταζομένης ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Εἰρήνης, πολλὰ παθούσης καὶ ὑποστάσης διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν.

Αὕτη καταγομένη ἐκ τῆς Μαγεδόνης πόλεως τῆς Περσίας μεγάλης καὶ βασιλευούσης, ἦτο μονογενὴς θυγάτηρ Δικινίου βασιλέως καὶ Δικινίας βασιλίσσης, καὶ παρ' αὐτῶν τὸ πρῶτον ἐκλήθη Πηνελόπη. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο τοσοῦτον ὡραία τῇ ὄψει καὶ τῷ σχήματι τοῦ σώματος, ὥστ' ἅπασων τῶν συγχρόνων αὐτῆς νεανίδων τῷ κάλλει ὑπερεῖχε, καὶ οὐδεμιᾶς καθυστέρει, ὁ πατήρ τῆς ἤγειρε πύργον ὑψηλὸν καὶ εὐρύχωρον, ἐπλούτησεν αὐτὸν μὲ θρόνον, λυχνίαν, τράπεζαν καὶ κλίνην, ἅπαντα ἐκ χρυσοῦ κατειργασμένα καὶ διὰ μαργαριτῶν πεποικιλμένα, καὶ ἐν αὐτῷ μετὰ τριῶν καὶ δέκα θεραπαινίδων, ἐξαιρέτου ἁπασῶν καλλονῆς, ἔθετο τὴν ἁγίαν, ὅπως τῇ παρέχωνται ὅλαι αἱ ἀναγκαῖαι περιποιήσεις καὶ ἀναπαύσεις. Ἦτο δὲ τότε ἐξαέτις μόλις καὶ ἐπαιδαγωγεῖτο παρά τινος γέροντος Ἀπελλιανοῦ, κατοικοῦντος εἰς τὸ ἕτερον τοῦ πύργου μέρος.

Ἐν τούτῳ λοιπὸν τῷ πύργῳ διέμενεν ἡ Ἀγία, προΐουσης δὲ μικρὸν τῆς ἡλικίας αὐτῆς, ἤρξατο νὰ θαυμάζη τὴν ἀρμονίαν καὶ ὡραιότητα τῶν κτισμάτων καὶ ἐζήτει ἵνα κατανοήσῃ τὸν τούτων Ποιητὴν καὶ Δεσπότην. Τοιαῦτα δ' ἐν τῷ νῷ ἀνακυκλοῦσα εἶδε καθ' ὕπνον, ὅτι ἐνῷ ἐμελέτα τὰ ἑαυτῆς μαθήματα, περιστερὰ ἐκ τινος παραθύρου εἰσιοῦσαν καὶ ἐπιφέρουσα κλάδον ἐλαίας, ἔθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρὰ τῇ ὁποῖα αὐτὴ ἐκάθητο, καὶ ἀπῆλθεν· καὶ μετὰ τοῦτο εἶδεν, ὅτι ἐκ τινος ἄλλου παραθύρου εἰσῆλθεν ἀετός, φέρων εἰς τὸ ράμφος στέφανον συντεθειμένον ἐκ ρόδων καὶ διαφό-

ρων ἄλλων ἀνθέων ἐκλεκτῶν, καὶ ὅτι ἀφείς αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἰδίας τραπέζης ἀπέπτη· μετὰ μικρὸν εἶδε τέλος, ὅτι ἐκ τοῦ πρὸς δυσμὰς παραθύρου εἰσῆλθε κόραξ, κρατῶν ὄφιν, καὶ ὅτι ἀποθέσας αὐτὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἀνεχώρησεν.

Ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ τοιοῦτου ὁράματος ἡ Πηνελόπη ἐντρομος ἠγέρθη τοῦ ὕπνου, καὶ ἐκπληκτος ὅλως διελογίζετο καθ' ἑαυτήν, τί ἄρα ὅλα ταῦτα ἐδήλουν. Μὴ δυναμένη δὲ μόνῃ μεθ' ὅσας κατέβαλε προσπάθειας, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὁράματος, ἐκάλεσεν εἰς βοήθειάν τῆς τὸν γέροντα διδάσκαλον, πρὸς ὃν ἐξέθηκεν ὅσα καθ' ὕπνον εἶδεν. Ὁ Ἀπελλιανὸς ἀκροασθεὶς μετὰ προσοχῆς τὴν διήγησιν τῆς Πηνελόπης καὶ φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἔδωκεν αὐτῇ τὴν ἐπομένην ἐρμηνείαν τοῦ ὁράματός τῆς.

Τέκνον μου, τῇ εἶπε μετὰ φωνῆς σιγηλῆς καὶ πραείας, ἡ μὲν περιστερὰ παιδευτήριόν ἐστιν, ὧν ἐφίεσαι μαθεῖν, ὁ δὲ κλάδος τῆς ἐλαίας εἰσαγωγή εἰς τὸ θεῖον βάπτισμα. Καὶ πάλιν ὁ ἀετὸς διὰ τοῦ στεφάνου, προδηλοῖ τὴν νίκην, ἣν μέλλεις λαβεῖν ὑπὲρ τῶν καλῶν ἀγωνιζομένη· ὁ δὲ κόραξ διὰ τοῦ ὄφεως σοὶ προδήλωσεν ὅσας μέλλεις νὰ ὑποστῇς θλίψεις καὶ στενοχωρίας ὁπόταν τὸν καλὸν ἀναλάβῃς ἀγῶνα.

Ταῦτα εἶπεν ὁ γέρον· τῆς δὲ Πηνελόπης, τὴν καρδίαν θεῖος ζῆλος κατέσχε καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμει, ἢ νὰ διδαχθῇ καὶ μάθῃ τὰ μυστήρια τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως· ἀλλ' ἐπειδὴ, τοῦτο ἦτο ἀδύνατον, ἐν ᾗ εὐρίσκετο θέσει κεκλεισμένη ἀσφαλῶς ἐν τῷ πυργῷ καὶ πρὸς οὐδένα κοινωνοῦσα, παρεκάλει τὸν Θεόν, ἵνα Αὐτὸς ἐν τῇ Παντοδυναμίᾳ τοῦ τῇ καταδείξῃ τὸ κατάλληλον μέτον. Ἐνῷ δὲ ἡ Πηνελόπη ἠύχετο περὶ τούτου καὶ ἀνελύετο εἰς δάκρυα προσευχομένη καὶ ἀγρυπνοῦσα, θεῖος ἄγγελος πρὸς αὐτὴν ἐπιφανείς τῇ λέγει.

Εἰρήνη σοι δούλη τοῦ Θεοῦ. Ἀπεστάλην πρὸς σὲ παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ μόνου ἀληθοῦς Θεοῦ, ἵνα ἀναγγείλω σοι ὅτι ἡζιώθης χάριτος παρ' αὐτοῦ, εἰσακουσθείσης τῆς δεήσεώς σου. Ἀπὸ τούδε Εἰρήνη ἀντὶ Πηνελόπης θὰ ὀνομάζῃσαι, καθότι διὰ σοῦ πολλαὶ ψυχὰι ὁδηγηθήσονται εἰς τὴν εἰ-

ρήνην τοῦ Θεοῦ. Αὐρίον δὲ θὰ ἔλθῃ πρὸς σὲ δοῦλος τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός, ὁ τοῦ Παύλου μαθητὴς Τιμόθεος, ὅστις θέλει σὲ βαπτίσει, ἀροῦ πρότερον σὲ διδάξῃ, ὅσα ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς.

Ταῦτα εἰπὼν αὐτῇ ὁ θεὸς Ἄγγελος ἐγένετο ἀφανής· τῇ δ' ἐπαύριον φερόμενος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀγγέλου, ἦλθε πρὸς αὐτὴν ὁ Τιμόθεος, κρατῶν τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ τὰς Ἐπιστολάς τοῦ Παύλου. Εὐθέως δὲ ἐδίδασκεν αὐτὴν μετὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν τὰ μυστήρια καὶ δόγματα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καὶ εἴτα τὴν ἐβάπτισεν τὸ ἐν καὶ μόνον βάπτισμα τῶν Χριστιανῶν, τὴν ἐκοινωνήσεν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, καὶ καταλιπὼν αὐτῇ τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον κτλ. ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν κρατούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ Ἀγγέλου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τούτων ἡ Ἀγία μείνασα μόνη ἐν τῷ πύργῳ ἐτέρπετο ἀναγινώσκουσα τὰ ἀνωτέρω περιγραφόμενα ἱερὰ βιβλία, ἅτινα τῇ ἀφίθησαν, τοσοῦτον δὲ ἐνθερμον ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς πρὸς τὴν νέαν αὐτῆς θρησκείαν ζῆλον, ὥστε ἀμέσως συνέτριψε καὶ ἔριψεν ἐκτὸς τοῦ παραθύρου ὡς ἀκάθαρτα, ὅλα τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ εἰδῶλα, ὅσα ὁ πατὴρ τῆς ἔθετο δι' αὐτὴν ἐν τῷ πύργῳ. Πρὸς δέ, ἄρ' ἤς στιγμῆς ἐδέχθη τὸ θεῖον Βάπτισμα ἐδόθη εἰς προσευχὰς καὶ ξηροφαγίαν, καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἡὐχαριστεῖτο λαμβάνουσα μόνον μίαν οὐγγίαν ἄρτου καὶ ὕδατος. Ὁ Ἀπελλιανὸς ἐγίνωσκεν ὅλα ταῦτα, καὶ τὰ ἐπεδοκίμαζεν, ὑποσχόμενος τῇ Ἀγίᾳ ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ τὴν μιμηθῇ καὶ ἀκολουθήσῃ. Ἐπίσης καὶ αἱ ἐν τῷ πύργῳ δεκατρεῖς νεάνιδες συνετάχθησαν τῷ Χριστῷ, διδαχθεῖσαι παρὰ τῆς Ἀγίας,

Ὅτε ὁμως ἡ Ἀγία τὸ δωδέκατον τῆς ἡλικίας αὐτῆς διέτρεχεν ἔτος, ὁ πατὴρ τῆς ἀπεφάσισεν, ἵνα ἐκβάλῃ αὐτὴν τοῦ πύργου, καὶ φέρῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐν οἷς αὐτὸς μετὰ τῆς Λικινίας διέμενον. Ἐπανερχομένης λοιπὸν τῆς Ἀγίας ἐν τῇ πόλει, συνήχθησαν ἅπαντες οἱ ἐν ἀξιώμασι πρὸς ὑποδοχὴν τῆς τοσοῦτο δὲ ὡραία ἦτο τῇ ὄψει, ὥστε πάντες ἐξεπλήττοντο ἐπὶ τῷ κάλλει αὐτῆς, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, ὅτι ἀναμφιβόλως θεὰ τις μορφήν ἀνθρώπου καὶ σχῆμα λαβοῦσα

κατῆλθεν οὐρανόθεν καὶ ἐπεσκέψατο αὐτούς· ἀλλ' ἅμα εἰσῆλθεν εἰς τὰ πατρικὰ ἀνάκτορα ὁ πατὴρ τῆς παρώτρυνεν αὐτὴν, ἵνα θυσιάσῃ εἰς τὰ ἐν αὐτοῖς σεβάσματα διὰ τῶν ἐξῆς λόγων. Ἴδου κόρη μου, Πηνελόπη, ὅτι οἱ θεοὶ εὐνοοῦντές σε κατέστησάν σε ὡς θεὰν τοῦ οὐρανοῦ· θυσιάσον αὐτοῖς τέκνον μου, ἵνα πλειότερον ἐν τῷ κόσμῳ σὲ δοξάσωσιν.

Εἰς ταῦτα ἡ Ἀγία ἀπήντησε· «Πάτερ μου, μὴ μ' ὀνομάζῃς πλέον Πηνελόπην, ἀλλ' Εἰρήνην· διότι οὕτως ἐκλήθη παρὰ τοῦ θεοῦ Ἀγγέλου, παρ' οὗ ἐδιδάχθην, ἵνα προσκυνῶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ οὐχὶ τὰ ἄψυχα ταῦτα εἰδῶλα, ἅτινα δὲν εἶναι θεοὶ ἀλλὰ δαίμονες, παρασύροντες ὑμᾶς εἰς τὸν ἄδην.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθής, καὶ ἐξ αὐτοῦ προῆλθον τὰ πάντα. Αὐτὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς γῆς. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δοξάζεται ἡμῶς μετὰ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διότι Τριάς εἶναι ὁ Θεός, καὶ Θεὸς ἡ Ἀγία Τριάς, εἰς τρία πρόσωπα δοξαζόμενος. Τὸ πρῶτον πρόσωπον καλεῖται Πατὴρ, τὸ δεύτερον Υἱός, καὶ τὸ τρίτον Ἅγιον Πνεῦμα· τὰ τρία ταῦτα πρόσωπα εἶναι εἰς Θεός, καὶ ὁ μὲν Πατὴρ εἶναι ἀγέννητος, ὁ δὲ Υἱὸς γεννητός, ἐπειδὴ ἐγεννήθη παρὰ τοῦ Πατρὸς ἀχρόνως καὶ ἀνεμνηεύτως, τὸ δὲ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἐκπορευτὸν παρὰ τοῦ Πατρὸς. Ταῦτα δὲ τὰ τρία πρόσωπα εἶναι ὁμοοῦσία καὶ συναΐδια, δοξαζόμενα ἐν μιᾷ Θεότητι, ἐν μιᾷ φύσει ἐν μιᾷ δυνάμει, ἐν μιᾷ ἐξουσίᾳ καὶ Βασιλείᾳ, καὶ κατὰ μὲν τὴν φύσιν τῆς Θεότητος εἶναι ἀχώριστα, κατὰ δὲ τὴν ιδιότητα τῶν προσώπων μόνοι χωρίζονται. Ὁ Υἱὸς ἦτοι τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἀγίας Τριάδος εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Οὗτος ἐσαρκώθη ἀπὸ τῆς Ἀγίας Παρθένου Μαρίας, καὶ κατασταθεὶς τέλειος ἄνθρωπος ἡμᾶς ἐδίδασκεν ὅτι πρέπει νὰ ἀπέχωμεν οἰασθήποτε λατρείας τῶν εἰδῶλων, καὶ Αὐτὸν μόνον νὰ λατρεύωμεν μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Εἴτα ἐσταυρώθη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ ξύλου, ἵνα ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας· ἀνέστη τριήμερος, καὶ ἀναληφθεὶς εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐκάθησεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς

ἐνθα καὶ πρότερον ἦτο. Τοῦτον ἐγὼ λατρεύω, προσκυνῶ καὶ ὁμολογῶ Θεὸν ἀληθὴ καὶ ποιητὴν τοῦ Παντός· τὰ δὲ εἰδῶλα παρ' ὧν οὔτε ὁ οὐρανὸς οὔτε ἡ γῆ προήλθον, παραδίδω εἰς τὸ ἀνάθεμα.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ πατήρ της ἐγένετο ἐξαλλος ὑπὸ θυμοῦ, καὶ εὐθέως προσέταξεν, ἵνα τὴν δέσωσιν εἰς τὸν σταυλὸν τῶν ἵππων, ὅπως καταπατουμένη ὑπ' αὐτῶν ὑποστῇ θάνατον σκληρότατον· ὅτε ὁμως δεσμίαν ἔφερον τὴν Ἀγίαν εἰς τὸν σταυλόν, οἱ ἵπποι ἔμειναν ἀκίνητοι, εἰς δὲ μάλιστα τούτων, τοσοῦτον ἠγριώθη, ὥστε συνέτριψε τοὺς χαλινούς αὐτοῦ, ἔδραμε μὲ ὁρμὴν ἀκράτητον πρὸς τὸν Δικίνιον, κατέαξε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἔχοντα τὸν ἔρριψε χαμαὶ καὶ κατεπάτει, ἕως οὗ τῷ ἐπέφερε τὸν θάνατον, ὃν ἐκεῖνος προητοίμαζε τῇ θυγατρὶ του· μετέπειτα ἔσπευσε πρὸς τὸν σταυλὸν ἔλυσεν τῶν δεσμῶν τὴν Ἀγίαν καὶ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ἔλεξεν αὐτῇ τάδε «μακαρία σύ, ἥτις ἐγνώρισας τὸν ἀληθῆ Θεὸν καὶ ἠλευθερώθης τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, μακαρία σύ, δι' ἣν παρεσκευάσθη ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος».

Ταῦτα ἰδόντες οἱ περιεστῶτες ἐφοβήθησαν σφόδρα καὶ προσπεσόντες τῇ Ἀγίᾳ ἱκέτευον αὐτὴν καὶ παρεκάλουν, ἵνα λησμονήσῃ τὸ προσγινόμενον αὐτῇ ἀδίκημα, καὶ συγχωρήσῃ αὐτοὺς καὶ τῷ κατρί της, ἐπιλέγοντες ὅτι πάντες πρόθυμοι εἶναι, ἵνα πιστεύσωσιν εἰς Χριστόν· ἡ δὲ Ἀγία οἶκτον λαβούσα συνεχώρησεν ἅπαντας πλησιάσασα δὲ το πτώμα τοῦ πατρός της, καὶ ποιήσασα ἐπ' αὐτοῦ τὸ σημεῖον τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τὸν ἀνέστησεν ἐπικαλεσαμένη τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγερθεὶς ὁ Δικίνιος ἀνεφώνησε· «Δόξα σοι Ἰησοῦ Χριστέ εὐχαριστῶ ὅτι δὲν μὲ ἀφήκες εἰς τὸν ζοφερὸν ᾄδην, οὗ ἡμῖν ἄξιος, ἀλλὰ μ' ἐπανάφερες ἐν τῇ ζωῇ, ἵνα ἀναγνώρισω τὴν θεότητά Σου, καὶ ἐκ καρδίας Σὲ λατρεύσω». Εἴτα στραφεὶς πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κόρην τῇ εἶπε· «Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις εἶθε νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς σέ θύγατερ, ἥτις μ' ἐλύτρωσας τῆς αἰωνίου βασάνου. Τί ἀντὶ τούτων δύναμαι ἀποδοῦναί σοι; Εὐχαριστῶ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ σέ, ὦ θύγατερ, τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐμοῦ τοῦ γηγένου Πατρός. Δὲν δύναμαι πλέον

νὰ μένω ἐνταῦθα, ἀλλ' ὑπάγω εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, ἐνθα θεὸς φωτισμὸς ἐλάμπρυνε τὴν ψυχὴν σου, ἵνα ζήσω ἐκεῖ καὶ ἀποθάνω. Σὺ δὲ μένουσα ἐδῶ ὑπόμεινον μετὰ καρτερίας καὶ ἀφοσιώσεως, ὅσας θὰ σοι παρασκευάσωσι θλίψεις οἱ τῶν εἰδώλων λατρευταί. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔλαβε τὴν πρὸς τὸν πύργον ἄγουσαν μετὰ τρισχιλίων ἄλλων, οἵτινες ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ φθάσαντες δι' ἐκεῖ ἐκλείσθησαν ἐν αὐτῷ, καὶ ἀπεδόθησαν προθύμως ὅλοι εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, νηστεύοντες καὶ προσευχόμενοι. Ἡ δὲ Ἀγία ἐν τῇ πόλει διαμένουσα ἐδίδασκε τὰ περὶ Χριστοῦ καὶ ἐπίστευσαν αὐτῷ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἕως πεντήκοντα χιλιάδες.

Ἀλλ' ἐνῶ τὰ πράγματα οὕτως ἡσυχῶς καὶ ὁμαλῶς ἔβαινον, ἕτερος βασιλεὺς παρακειμένης χώρας Σεδέκιος, μαθὼν τὰ γενόμενα, ἔγραψε πρὸς τὸν Δικίνιον, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν θρησκείαν· μὴ τυχὼν δ' εὐνοϊκῆς ἀπαντήσεως, ὡς ἠλπίζε, τὴν ἀπειλὴν πρᾶγμα ποιούμενος, ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς Μαγεδόνης καὶ τὴν ἀλώσιν αὐτῆς κατορθώσας, συνέλαβε τὴν Ἀγίαν καὶ προσεπάθει νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃ, ἵνα θύσῃ τοῖς εἰδώλοις· ἀλλ' αὕτη, ὡς ἦτο ἐπόμενον, περιεφρόνησε τὰς ἀπειλάς του, μὴ ὑπακούσασα εἰς τὰ ἑαυτοῦ προστάγματα. Ἐκεῖνος δὲ θυμωθείς, διέταξεν, ἵνα βληθῇ κατὰ κεφαλῆς εἰς λάκκον βαθύν, ἐν ᾧ εὕρισκοντο ἑρπετῶν ἰοβόλων διάφορα γένη· ἀλλ' ἡ Ἀγία ἀβλαβὴς διαμείνας ἐκ τούτων μετὰ περίοδον τεσσάρων ἡμερῶν, τῇ διαταγῇ τοῦ τυράννου ἐξεβλήθη τοῦ λάκκου δι' ἄλλης δὲ πάλιν αὐτοῦ διαταγῆς πρίεται τοὺς πόδας, ἀλλ' ὑγιῆς αὖθις κατέστη ὑπὸ θεοῦ Ἀγγέλου. Μὴ ἀρχεσθέντος τοῦ τυράννου εἰς ταῦτα, ἡ Ἀγία ἐδεσμεύθη εἰς τροχόν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔμεινεν ἀβλαβὴς, διότι ὁ τροχὸς ἔμεινεν ἀκίνητος κατασταλείσης τῆς ὁρμῆς τῶν ὑδάτων, δι' ὧν ἐκινεῖτο. Οἱ δὲ παριστάμενοι, οἵτινες ἦσαν ὀκτακισχίλιοι τὸν ἀριθμόν, ἰδόντες ταῦτα, οὐ μόνον συνετάχθησαν τῷ Χριστῷ ἀλλ' ἐπαναστατήσαντες κατὰ τοῦ τυράννου κατέλυσαν τὴν δυναστείαν του, καὶ οὕτως ἐκπτωτός ὁ τύραννος γενόμενος ἀπεβίωσεν ἐκ τῆς κατασχύνης.

Μετὰ τὸν θάνατον τούτου ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σαβώριος θέλων

νά ἐκδικηθῇ τοὺς καταλύσαντας τὴν βασιλείαν τοῦ πατρός του Σεδεκίου, συνήθροισε στρατὸν καὶ ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς Μαγεδόνης, ἀλλ' ἀπικντήσασα αὐτὸν πρὸ τῆς πόλεως ἡ Ἀγία δι' εὐχῆς ἐτύφλωσεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ, ἀορασίᾳ πατάξασα· κατὰ παράκλησιν ὁμοῦ τοῦ Σαβωρίου εὐξαμένη ἀπέδωκεν αὐτοῖς πάλιν τὸ φῶς. Ἐν τούτοις καὶ τοιαύτης χάριτος τυχὼν ὁ Σαβώριος δὲν ἐφάνη πιστὸς εἰς τὰ συμπεφωνημένα, διότι, ἅμα ὡς ἦλθεν ἐν τῇ πόλει, συνέλαβε τὴν Ἀγίαν καὶ ἐπειρᾶτο, ἵνα ἐξαναγκάσῃ αὐτὴν νὰ θύσῃ τοῖς εἰδώλοις. Ἀλλ' ἡ Ἀγία οὐ μόνον ἠρνήθη ὅτι αὐτὸς ἐπεθύμει, ἀλλὰ καὶ ἤλεγξεν αὐτὸν αὐστηρῶς ἀποκαλέσασα πλάνον καὶ ἀπατεῶνα. Συνεπεῖα τούτου ὠργίσθη ὁ Σαβώριος, καὶ πρόσταγμα ἔδωκεν, ἵνα τὰς πτέρνας αὐτῆς ἤλοις καθηλώσωσι, καὶ σάκκον ψάμμου μεστὸν τῇ ἐπιθέσωσι, καὶ κρατοῦσαν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν ἐξαναγκάσωσιν ὁδεῦσαι τριῶν μιλίων ἀπόστασιν· ἀλλ' ἐνῶ οἱ θεράποντες αὐτοῦ ἐξετέλουν ταῦτα, ἡ γῆ σχισθεῖσα ἔλαβεν αὐτούς, δεκαχιχιλίους ὄντας, εἰς τοὺς λαγόνas της. Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν, ὅπως προσέλθωσι τῷ Χριστῷ τριάκοντα ἄλλαι χιλιάδες· τοῦ τυράννου δὲ ἀκόμη ἀπιστοῦντος καὶ βλασφημοῦντος τὸν Χριστὸν μετὰ τῶν ὑπολειπομένων αὐτῷ πενταχιχιλίων ἀνδρῶν, ἄγγελος Κυρίου κατὰ κράτος ἐπάταξεν αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ πάντας.

Τότε ἡ Ἀγία ἐλευθέρα ἀφειθεῖσα ἐδίδασκεν ἐν τῇ πόλει καὶ πολλὰ ὑπερφυσικά θαύματα ἐποίει, δι' ὧν προσήγαγεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ πέντε μυριάδας ἀνδρῶν. Κατόπιν δὲ μεταβάσας εἰς τὸν πύργον, ἐν ᾧ διέμενεν ὁ πατήρ της ἐδάπισε διὰ τοῦ Τιμοθέου αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ τριχιλίους, ἐν οἷς καὶ τοὺς τριάκοντα τρεῖς φύλακας τοῦ πύργου· καὶ εἴτα διατρίψασα ὀλίγον παρ' αὐτοῖς, μετέβη εἰς ἑτέραν πόλιν Καλλίνικον τοῦνομα, ἧς βασιλεὺς ἦτο ὁ Νουμεριανός, ἀπέναντι τούτου στᾶσα ἡ Ἀγία καὶ εὐθαρσῶς ἐλέγξασα τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, ἐβλήθη εἰς τρεῖς χαλκίνους περικταμένους βόας, ἀπὸ τοῦ πρώτου εἰς τὸν δεύτερον καὶ ἐκ τούτου εἰς τὸν τρίτον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τελευταῖος ἐκινήθη καὶ ἐπεριπάτησε, κατόπιν δὲ διερράγη, καὶ ἐξῆλθεν αὐτοῦ ἡ Ἀ-

γία ἀβλαβής, ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν ἑκατὸν χιλιάδες ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Νουμεριανός ἐγένετο ἐν τῇ ἀγανακτήσει του αὐτόχειρ, ἀλλὰ πρὸ τούτου ἐνετείλατο τῷ Ἐπάρχῳ ἵνα θανατώσῃ τὴν Ἀγίαν θανάτῳ οἰκτρῷ. Οὗτος δὲ ἐκτελῶν τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ἐντολὴν συνέλαβεν αὐτήν, καὶ σιδήροις δεσμεύσας, τὴν ἔρριψεν ἐν τῇ πυρκαϊᾷ, ἀλλὰ ἐξ αὐτῆς ἐξῆλθεν ἀβλαβής, θείου Ἀγγέλου κατασβέσαντος τὸ πῦρ. Τότε ὁ Ἐπαρχος ἐθαύμασε τὸ γεγονός, καὶ προσῆλθεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πάντες τῷ Χριστῷ. Τῆς δὲ φήμης τῆς Ἀγίας πανταχοῦ διαδοθείσης Σαβώριος ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς καλέσας αὐτὴν κατεδίκασεν ἀναπολόγητον εἰς θάνατον, καὶ τῆς διαταγῆς αὐτοῦ ἐκτελεσθείσης, ἀποκεφαλίσθαι ἡ Ἀγία ἐτάφη· ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέστη ὑπὸ θεοῦ Ἀγγέλου, ὅστις οὐ μόνον αὐτὴν ἐμακάρισε διὰ τοὺς ὑπὲρ Χριστοῦ ἄθλους της, ἀλλὰ καὶ τοὺς δι' αὐτῆς πιστεύσαντας, καὶ τοὺς εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους πανηγυρίσαντας τὴν μνήμην της ἢ ἄλλως τιμήσοντας αὐτήν.

Λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ἀνάστασίν της, κρατοῦσα κλάδον ἐλαίας εἰσῆλθεν εἰς πόλιν καλουμένην Μεσημβρίαν, καὶ αὕτη μὲν ἐκεῖ διατρίβουσα ἐδίδασκεν, ὁ δὲ λαὸς ἐπευσῆμει αὐτὴν κραυγάζων «Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, ὁ ἀναστήσας τὴν δούλην του Εἰρήνην ἐκ νεκρῶν θαυμάσια τὰ ἔργα σου Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ. Σὲ προσκυνοῦμεν, Σὲ πιστεύομεν, Σὲ ὁμολογοῦμεν Θεὸν ἀληθῆ. Ποιητὴν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ Κύριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Δέχθητι καὶ ἡμᾶς προσερχομένους εἰς τὴν ἁγίαν Σου πίστιν». Καὶ τοιαῦτα ἀναφωνοῦντες προσεκύνουν αὐτὴν καὶ ἡσπάζοντο τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας, δι' οὗ πολλὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐποίησε θαύματα. Ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τὸν θόρυβον, καὶ πληροφορηθεὶς τὴν αἰτίαν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἐν τέλει, ἔδραμε πρὸς αὐτήν, ὡς ἦτο ἀνυπόδητος καὶ ἀσκεπής, καὶ προσπέσων Αὐτῇ ἐδέετο θερμῶς, ἵνα συγχωρήσῃ τὸ πρεσβυμένον αὐτῇ ἁδίκημα. Ἡ δὲ Ἀγία λαβοῦσα αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρε λέξασα. «Δὲν πρέπει ἐμὲ νὰ θαυμάζῃς, ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἐνεργεῖ δι' ἐμοῦ τεράστια. Αὐτὸν μόνον πρέπει νὰ λατρεύῃς,

καὶ οὐχὶ τὰ ἄψυχα εἰδῶλα, ἅτινα φέρουν εἰς τὴν ἀπώλειαν τοὺς λατρεύοντας αὐτὰ, ὡς ψευδεῖς θεοί».

Ὁ βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καθὼς καὶ ἡ Σύγκλητός του, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πάντες ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες· οὗτοι εἰς μυριάδας ἀνερχόμενοι αὐθωρεῖ ἐβαπτίσθησαν ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ τὸν προμνημονευθέντα Τιμόθεον. Κρατύνασα δὲ πάντας τούτους ἡ Ἁγία ἐν τῇ πίστει ἀπεχαιρέτησεν αὐτοὺς, μεταβάσα αὐτὴς εἰς τὴν Μακεδόνα πρὸς συνάντησιν τῶν γεννητόρων της· ἐκεῖ φθάσασα καὶ πληροφορηθεῖσα τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς της, διέμεινεν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τῆς μητρὸς της παρηγοροῦσα αὐτήν, καὶ ὕστερον νεφέλῃ ἀρπαγείσα, μετηνέχθη εἰς Ἐφέσον, ἐν ἣ ἐὺηγγελίζετο τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐνῆργει ἀπειρα θαύματα, καὶ πάντες ἀπεκάλουν αὐτὴν Ἰσαπόστολον, καὶ προθύμως συνέρρεον, ἐν ἧ ἀκροάζονται τὸ κήρυγμά της. Ἐπτα δὲ ὅλα ἔτη ἐν Ἐφέσῳ ἐνδιατρίψασα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἔργων 300,000 συνετάχθησαν τῷ Χριστῷ, ἔλαβε τέλος μετ' αὐτῆς ἕξ μαθητὰς καὶ τὸν διδάσκαλόν της Ἀπελλιανόν, ὅστις πανταχοῦ ἠκολούθει αὐτὴν, συγγράφων τὸν βίον της, καὶ ἐξελθοῦσα τῆς πόλεως, εὗρεν ἐν μνήμα καινουργές, ἐν ᾧ οὐδεὶς ποτε κατετίθη, καὶ ἐν αὐτῷ εἰσελθοῦσα ἐνετείλατο τοῖς παρακολουθοῦσιν αὐτήν, μέχρις οὗ παρέλθωσιν ἡμέραι τέσσαρες, οὐδεὶς νὰ κινήσῃ τὸν μέγαν λίθον, ὃν ἐπέθηκεν ὁ Ἀπελλιανός, καὶ οὕτως ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τῆς Ἁγίας ὁ Ἀπελλιανός καὶ οἱ ἕξ ἄλλοι ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν κατέστησαν γνωστὸν τὸ τέλος αὐτῆς εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἐφέσου. Ἐκεῖνοι δὲ ἀκούσαντες τοῦτο ἐβρόχνησαν τὴν σπέρησιν της, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἐλθόντες εἰς τὸ μνημεῖον εὗρον τὸν λίθον ἡρμένον ὡς καὶ τὸ σῶμα τῆς Ἁγίας. Ὅθεν προσκυνήσαντες ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν δοξάζοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Ταῦτα εἶναι, ὧ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, τὰ ιστορούμενα θαύματα τῆς παρθενομάρτυρος Εἰρήνης· ἃς μὴ φανῶσι δὲ οὐδενὶ ἡμῶν παράδειξα καὶ ἀδύνατα διὰ τὸ ἀσθενὲς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ Θεός, ὅστις διὰ χειρῶν τῶν Ἱερῶν αὐτοῦ Ἀπο-

στόλων ἐποίησε τέρατα καὶ σημεῖα, αὐτὸς ἐνῆργει καὶ διὰ τῆς παρθενομάρτυρος Εἰρήνης, πρὸς ἔλεγχον τῶν νῦν γυναικῶν, αἵτινες προφασίζονται καὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ γυναῖκες ὡς ἀσθενέστεραι οὐσαι τῶν ἀνδρῶν δὲν δύνανται νὰ κατορθώσωσι μεγάλα ἔργα, οὔτε νὰ ὑποφέρωσι σκληροὺς ἀγῶνας, ὥσπερ ἐκεῖνοι. Ταῦτα οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ προφάσεις καὶ ὑπεκφυγαί, διότι «ὅπου βούλεται Θεός, νικάται φύσεως τάξεις». Ἰδοὺ δὲ καὶ παράδειγμα. Δὲν ἦτο καὶ ἡ Ἁγία αὕτη ἀσθενὴς κατὰ τὴν φύσιν ὡς γυνή; ἀλλ' ἔνεκα τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν ἀφοσιώσεως αὐτῆς ὑπὸ τῆς Θείας Χάριτος ἰσχυροποιηθεῖσα, κατίσχυσεν ἑαυτῆς καὶ ἠγωνίσθη ὑπὲρ ἀνδρῶν· διότι ὁ Θεὸς ὅπου εὕρισκει προσίρεσιν ἀγαθὴν καὶ ζῆλον ἐνθερμον, εἴτε εἰς ἀνδρας εἴτε εἰς γυναῖκας ἐνισχύει αὐτοὺς, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐκτελοῦσιν ἀγῶνας ὑπερφυσικοὺς καὶ ἐπισύρουν τὸν θαυμασμὸν ἀπάσης τῆς Οἰκουμένης κατὰ τὸ ρῆμα τοῦ θεοῦ Παύλου· «τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς τὸ ἀγαθόν»· ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ τῆς ἐποχῆς μας νεάνιδες εἰς οὐδὲν ἄλλο ἔχουσι τὸν νοῦν ἐστραμμένον, ἢ εἰς ἀπειροκάλους στολισμούς, εἰς χορούς, ἄσματα, καὶ τὸ δὴ χειρίστον ἀποβαλοῦσαι τὴν αἰδῶ, ἥτις τὸ κάλλιστόν ἐστι τῶν νέων κτῆμα, καθ' ἑκάστην προσφέρουσι θυμίαμα εἰς τὸν ὀλέθριον ἔρωτα, καὶ οὕτως καθίστανται ὄργανα τοῦ διαβόλου, ἐνῶ ἄλλως τε θὰ ἦσαν ναοὶ τοῦ Θεοῦ. Οἱ δὲ ἄνδρες τὰ πάντα τολμῶσι καὶ οὐδὲν λογιζόμενοι θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους, περιφρονοῦσιν ἀκόμη καὶ χλευάζουσιν, ὡς μωροὺς καὶ ἀνοήτους, καὶ αὐτοὺς τοὺς ὀλίγους οἵτινες ἀπαρασαλεύτως τηροῦσι τὰ πάτρια, ἥτοι τὰς ἀρχὰς καὶ κανόνας τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐπικράτησιν τῶν ὁποίων ἐγένοντο τοσαῦτα θυσίαι, ἐχύθησαν τοσαῦτα αἵματα. Πῶς θέλετε, ὦ δειλαιοί, προπηλακίζοντες θρησκείαν, πρὸς ἣν ἡμεῖς ἰδίως οἱ Ἕλληνες τοσαῦτα ὀφείλομεν, καθόσον αὕτη ἐν καιροῖς χαλεποῖς διέσωσε τὴν γλῶσσαν ἡμῶν καὶ μᾶς ἀπέδωκε τέλος τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτονομίαν μας, πῶς θέλετε, λέγω, ὦ θρασεῖς τολμηταί, ἀφοῦ πᾶσαν κακίαν ἀλλοτρίαν οἰκιοποιούμεθα καὶ ὅσημέραι ψυχρότεροι καθιστάμεθα πρὸς τὰ πάτρια, διηνεκῶς κατα-

σχύνοντες τὴν ἀνθρωπίνην ἡθικὴν καὶ ἰδιότητα, πῶς θέλετε, ὡ ἄνθρωποι τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἀργῶν τοῦ Κ' αἰῶνος, περιφρονοῦντες θρησκείαν, ἥτις ὑπῆρξε τὸ λάβαρον τῆς ἡρωϊκῆς γενεᾶς τοῦ 1821, πῶς θέλετε, καὶ πάλιν λέγω, ἐνῶ ταῦτα κατεργαζόμεθα, ἵνα ὁ Θεὸς ἐπιβλέψῃ καὶ ἐνισχύσῃ ἡμᾶς καὶ τὸ ἔθνος τὸ Ἑλληνικόν, ἀποῦ τελείως ἐξαχρειωθέντες οὔτε μίαν στιγμὴν τὸν νοῦν ἀνατείνωμεν πρὸς Ἐκεῖνον.

Σκληρὰ ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ μὴ ἀπελπιζώμεθα· διότι καὶ ἤδη ὑπάρχει καιρὸς. Ὁ Θεὸς εἶναι οἰκτίρμων· ἐὰν εἰλικρινῶς μεταμεληθῶμεν καὶ ἐν μετανοίᾳ πρὸς Αὐτὸν ἐπανεέλθωμεν, δύναται ἐν τῇ ἀγαθότητί του νὰ ἐκκαθάρῃ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ρύπου τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ ἂν ἀκόμη αὐταὶ ὑπερβαίνωσι τὰ ἄστρα τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης, δύναται καὶ οὕτω νὰ δεχθῇ ἡμᾶς ἐπανερχόμενους πρὸς Αὐτόν, καὶ περιβάλῃ ἐνδύματι γάμου, διότι χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι. Συνέλθωμεν τοίνυν πρὸς ἐαυτοὺς καὶ συνετισθῶμεν. Σήμερον δὲ ὅτε πανηγυρίζομεν τὴν μνήμην τῆς καλλιπαρθένου καὶ Ἰσαποστόλου Εἰρήνης, ποιῶντες ἀρχὴν ἀγαθὴν, τιμῆσωμεν Αὐτὴν οὐχὶ χοροῖς, ᾠμασίαις καὶ οἰνοποσίαις, ἀλλὰ μ' εὐλάβειαν, σωφροσύνην, προσευχὴν, ἐλεημοσύνην, καὶ ἄλλα θεάρεστα ἔργα, ὅπως διὰ πρεσβειῶν αὐτῆς, καὶ ἐνταῦθα εἰρηνικῶς βιώσωμεν τὸν ὑπολειπόμενον ἡμῶν χρόνον, καὶ μετὰ ταῦτα τύχωμεν ζωῆς αἰδίου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, οὗ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ(*) ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΑ ΕΙΡΗΝΗΝ

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ Κύριε εἰσακούσον, Εἰτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ως τῆς εἰρήνης τῆς ἐνθέου ἐπώνυμος, τὸν Εἰρηναρχὴν καὶ Θεὸν ἐκδυσώπησον, Εἰρήνην εἰρηνώνυμε, δωρήσασθαι ἡμῖν τοῖς· πίστει ἀνυμνοῦσί σε τὴν εἰρήνην, καὶ παῦσαι ἀνοήτους ἔριδας, καὶ Σατὰν διαλύσαι τὰς πολυπλόκους πλεκτάνας, ἵνα σε αἶι ὡς Ἀθληφόρον, Εἰρήνην γεραίρομεν.

Δόξα, καὶ τῶν Θεοτοκίων. Οὐ σιωπήσωμεν...

Ὁ Ν', Καὶ ὁ Κανὼν Ἦχος Πλ. Δ' οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

«Σαῖς λιταῖς ἡμᾶς Εἰρηνώνυμε, αἶι σκέπε.»

Ῥδὴ Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Στεφάνῳ κοσμηθεῖσα μαρτυρικῶ, καὶ ἐνηδομένη σὺν Παρθένοις ἐν Οὐρανῷ, δώρησαι εἰρήνην ταῖς λιταῖς σου, τοῖς σε ὑμνοῦσι, καὶ δόξαν ἀμάραντον.

Αξίως τὸ στέφος χειρὶ Θεοῦ ἐδέξω, Εἰρήνην, καὶ τῷ θρόνῳ αὐτοῦ αἶι παρίστασαι, εἰρήνην δυσωποῦσα διηνεκῇ ἡμῖν πᾶσι δωρήσασθαι.

Ιλάσθητι, Εἰρήνην, τοῖς ταπεινοῖς, καὶ τὸν σὸν Νυμφίον ἐκδυσώπησον καὶ Θεόν, εἰρήνην δωρήσασθαι τὴν θείαν ταῖς Ἐκκλησίαις καὶ τὴν ὁμόνοιαν. Θεοτοκίον.

Συνέτισον τὸν δοῦλόν σου, Μαριάμ, καὶ δός μοι εἰρήνην, ἰκεσίαις σου ἱεραῖς, καὶ δαιμόνων ῥῦσαί με ἀπάτης, τὸν Εἰρηναρχὴν Θεόν· ἡ γεννήσασα.

(*) Ὁ παρὼν Παρακλητικὸς Κανὼν ἐλήφθη ἐκ τοῦ «Πνευματικοῦ Κήπου» τοῦ ἐκδοθέντος ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1863, οὗ τὸ πρωτότυπον εὑρίσκεται εἰς χεῖράς μου.

Ῥδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα. Ἁγία τοῦ Θεοῦ...

Ημῖν τοῖς γεραίρουσι τὰ ὑπὲρ λόγον σου σκάμματα, καὶ τοὺς σεπτούς, Εἰρήνη, ἀγῶνας, δὸς λιταῖς σου ὁμόνοιαν.

Μεγάλα τὰ ἄθλά σου, Μεγαλομάρτυς Εἰρήνη Πάνσοφε, ρῦσαι διὸ λιταῖς σου ἐρίδων καὶ δεινῶν τοὺς οἰκέτας σου.

Ανδρείας Πανθαύμαστε, καὶ σωφροσύνης ὥφθης ὑπόδειγμα· ὅθεν καὶ σωφρονεῖν λιταῖς σου, ὦ Εἰρήνη, ἀξιώσον.

Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ Παναμώμητε, τῶν Ὁρθοδόξων τὸ καύχημα, σὺ εἶ Ἁγνή, ὄνομα καὶ πρᾶγμα τὸ γλυκὺ καὶ θαυμάσιον.

Ῥδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε...

Παμπρυνθεῖσα ἐλλάμψεσι Πνεύματος τοῦ θείου, ὦ Εἰρηνώ-
νυμε, ἵην καρδίαν μου καταύγασον αἰγλή Οὐρανία ἱκεσίας σου.

Ισχυρόν με ἀπέργασαι κατὰ τῶν δαιμόνων, Εἰρήνη Ἐνδοξε, καταστρέφειν μηχανήματα καὶ αὐτῶν τοὺς δόλους ταῖς πρεσβείαις σου.

Ταῖς φωσφόροις ἐλλάμψεσιν, ὦν νῦν ἀπολαύεις, Εἰρήνη Πάνσεμνε, ἀπολαῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου, πάντας τοὺς τιμῶντάς τε ἀξιώσον.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Δέσποινα, πᾶσι τοῖς πιστῶς Θεοτόκον σε, Ἁει-
πάρθενον γνωρίζουσι, τῶν πλημελημάτων δὸς τὴν ἄφεςιν.

Ῥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ισχυσας ἐχθρῶν καταλῦσαι τὰ φρυάγματα· διὸ καὶ τὸν οἰκέ-
την σου κατ' ἐχθρῶν, Εἰρήνη Μάρτυς, τροπαιοῦχον σὺ ἀνάδειξον.

Σῶσον τοὺς εἰς σέ, Εἰρηνώνυμε. προσφεύγοντας, καὶ τῶν τεχνασμάτων τοῦ πονηροῦ, ταῖς ἱκεσίαις σου ταχέως ἐλευθέρωσον.

Εἰρήνης τῆς σεπτῆς σὺ ὑπάρχουσα ἐπώνυμος, πάντας εἰρηνεύειν δούλους τοὺς σοὺς, Εἰρήνη Μάρτυς, ταῖς πρε-

σβείαις σου ἀξιώτον.

Θεοτοκίον.

Ιλεων, Ἁγνή, τὸν σὸν Τόκον, καθικέτευσον, γενέσθαι μοι ἐν Κρίσει τῷ ταπεινῷ, καὶ τῆς μερίδος τῶν δικαίων ἀξιῶ-
σαί με.

Ῥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Ρωσθεῖσα τοῦ Παντουργοῦ, σθένει, Εἰρήνη Θεόσοφε, Τυράν-
νων τὰς ἀπειλὰς, σοφῶς κατεπρόνησας· καὶ οὖν ἀξίω-
σον, Σατὰν διαλύσαι τὰ τεχνάσματα, πρεσβείαις σου.

Ηράσθης τῆς ὑπὲρ νοῦν φωτοχυσίας, Πανεύφημε, καὶ πάν-
των τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν ἡλόγησας· καὶ οὖν ἀξιώσον
θείαις φωταυγίαις ἐλλαμφηθῆναι, ἱκεσίαις σου.

Νῦν ταῖς Παρθένοις, Σεμνῇ, ἀγαλλογένη εἰς ἄλληλκτον τῆς
Βασιλείας Χριστοῦ βίον, Εἰρηνώνυμε, μὴ παύσῃ πρεσ-
βεύουσα, ὑπὲρ ὁμονοίας καὶ Εἰρήνης τῶν ὑμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Ως μόνη εὐσυμπαθῆς τὸν ἀσυμπάθητον δοῦλόν σου, οἰκτεί-
ρησον δωρεάν, Παρθένε Πανάμωμε, τὸν ἀμέτρως πταί-
σαντα, καὶ ἐν ραθυμίᾳ βίον ὅλον δαπανήσαντα.

Διάσωσον ἀπὸ παντοίων ἐρίδων καὶ ἐπηρείας δαιμόνων
τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, Εἰρήνη Πανεύφημε, ταῖς θείαις
πρὸς τὸν Εἰρηνάρχην εὐχαῖς σου.

Καὶ Θεοτοκίον. Ἀχραντε...

Ὁ Ἱερεὺς μνημοεύει. Εἴτα τὸ Κοιτάκιον ἤχος Β'.

Εἰρήνης σεπτῆς, Εἰρήνη ἐπώνυμε, θαυμάτων πηγὴ καὶ
Ἀθληφόρων εὐκλεία, ἐκτενῶς βοῶμέν σοι, ταχέως Εἰ-
ρηνώνυμε πρόφθασον, καὶ ἐξ ἐρίδων λύτρωσαι ἡμᾶς, εἰρήνην
διηνεκῇ ἡμῖν δωρουμένη καὶ ὁμόνοιαν, ταῖς πρὸς τὸν Εἰρην-
άρχην θερμαῖς ἱκεσίαις σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'

ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.
Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἡκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς...
 κτλ. (Ζήτηι τῇ Β' τῆς ιε' Ἑβδομάδος).

Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεο-
 τόκου...

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προ-
 σόμοιον.

Ἦχος Πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι...

Εἰρήνην Καλλιπάρθενε, τῶν Ἀθληφόρων τὸ κλέος, εἰρήνης
 ἐπώνυμε, δέξαι τὰς δεήσεις καὶ ἰκεσίας μου, εὐμενῶς
 ταύτας δὲ πρὸς τὸν Εἰρηνάρχην προσκομίζουσα δεήθητι τοῦ
 παρασχεῖν ἡμῖν εἰρήνην, Παρθένε, τὴν ἐνθεον, καὶ πάσας
 ἀπελάσαι νῦν δεινὰς προσβολὰς τοῦ ἀλάστορος· ὅπως εὐχα-
 ρίστως τοὺς ἄθλους σου γεραίρωμεν αἰεὶ, ὑπὲρ Χριστοῦ ὁῦς
 ὑπέμεινας καὶ τὰ κατορθώματα.

Ῥδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νῦν καθορῶσα, ὦ Εἰρήνη, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τῶν
 ἀγαθῶν τὸ ἄκρον, ταῖς θερμαῖς σου λιταῖς ἀγάθυνον τὸν
 βίον, τῶν ἀνυμνούντων πίστει σε, καὶ παράσχου τὴν εἰ-
 ρήνην.

Υμνοὶς τιμῶντες τὴν σὴν Μνήμην, Εἰρηνώνυμε Εἰρήνη, οἱ
 σοὶ δοῦλοι, ταπεινῶς καὶ θερμῶς δεόμεθα ρυσθῆναι, πυ-
 ρὸς τοῦ αἰωνίζοντος, ταῖς ἀγίαις σου πρεσβείαις.

Μάρτυς Εἰρήνη, καὶ Εἰρήνης τῆς ἐνθέου ἐπώνυμε, σοῖς δού-
 λοις, τὸν εἰρήνης Θεὸν ἰκέτευε, εἰρήνην, διηνεκῇ δωρή-
 σασθαι· ἵνα πόθῳ σε ὑμνῶμεν. Θεοτοκίον.

Εὐροίμῃ σε ταχὺ ἐξαιρουμένην, ὦ Παρθένε, τῆς Κρίσεως ἐν
 ὥρᾳ, καταδίκης πικρᾶς τὸν σὸν οἰκτρὸν οἰκέτην, τὸν Τό-
 κον σου τὸν ἄρρητον εὐσεβῶς ὑπερυμνοῦντα.

Ῥδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Αγάπη θεία, Εἰρηνώνυμε Μάρτυς, τοὺς σοὺς δούλους κο-
 σμησαι ἐκδυσώπει, τὸν Θεὸν εἰρήνης, ἵνα σε μακαρίζω.

Εἰρήνην Μάρτυς, τὸν Εἰρηνάρχην δυσώπει, εἰρηνεῦσαι τὰς
 Ἐκκλησίας πάσας, καὶ τὰς διεστῶσας ἐνώσαι σαῖς πρε-
 σβείαις.

Ἰνα Εἰρήνην ἀδιαλείπτως ὑμνῶσε, τὴν εἰρήνην παράσχου τῷ
 σῷ δούλῳ, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἀγίαις σου πρεσβείαις.
 Θεοτοκίον.

Σκέπη γενεῦ μοι καὶ καταφύγιον, Κόρη, τῷ ἐν πίστει προσ-
 τρέχοντί σοι δούλῳ, καὶ τῆς τρικυμίας διάσωσον τοῦ
 βίου.

Ῥδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον...

Κύκλῳ τεῦ νυμφίου χορεύουσα, Εἰρήνη, τοῦ Οὐρανίου σου,
 πίστει τοῖς Μνήμην σου τὴν σωτοφόρον τελοῦσιν, εἰρή-
 νην αἰτῆσαι.

Εν θαύμασιν ἀπείροις, Εἰρήνην θεόφρον, ὁ Εἰρηνάρχης Θεός
 σε ἐδόξασε· τοῦτον θερμῶς ἐκδυσώπει ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Παράσχου τὴν εἰρήνην, Εἰρήνην θεόφρον, ταῖς ἱεραῖς σου
 πρεσβείαις δεόμεθα, τοῖς εὐσεβῶς ἀνυμνοῦσι τὴν θείαν
 Μνήμην σου, Θεοτοκίον.

Εχουσα, Παρθένε, πολλὴν παρρησίαν πρὸς τὸν Υἱόν σου, δυ-
 σῶπει δωρήσασθαι, ταῖς Ἐκκλησίαις εἰρήνην τε καὶ ὁ-
 μόνειαν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Δέησιν προσάγαγε τῷ Θεῷ, Εἰρήνην θεόφρον, παρασχεῖν τοῖς
 ἁμαρτωλοῖς, ἄφεσιν πταισμάτων καὶ δεινῶν σωτηρίαν,
 τοῖς πίστει θερμότητι σοὶ καταφεύγουσι.

Διηνεκῇ Εἰρήνην παράσχου νῦν, πρὸς τὸν Εἰρηνάρχην θερ-
 μοτάταις σου ταῖς λιταῖς, Εἰρήνη, εἰρήνης τῆς ἀληθοῦς
 καὶ θείας ἐπώνυμε, καὶ Μάρτυς τοῦ Παντοκράτορος.

Καὶ Θεοτοκίον. Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τὸ Τρισάγιον. Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'.

Κρουνοῖς τῶν αἱμάτων σου τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, πηγὴ
 ὡς ἀκένωτος, πᾶσαν κατήρδευσας, Εἰρήνη Εἰρηνώνυμε·

ἔτσας ἐν τῷ Κόσμῳ, τῶν θαυμάτων σου αἴγλη, εἰδωλικῆς
μανίας μυριάδας ἀνθρώπων· διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ τῷ Νυμ-
φίῳ σου, πρέσβευε εἰρήνην ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὁ Ἱερεὺς μνη μοιεύει.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἕχος Β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πεῦτε φιλοπάρθενοι πιστῶς, δεῦτε ἐν ῥοδαῖς ἀσιγήτοις δοξο-
λογήσωμεν τὴν Παρθενομάρτυρα, Εἰρήνην τὴν εὐκλεῆ,
πρὸς αὐτὴν ἀνακράζοντες, ρῦσαι ταῖς λιταῖς σου Εἰρήνη Εἰ-
ρηνώνυμε, τοὺς σοὶ προστρέχοντας, πάσης προσβολῆς τοῦ
Βελιάρ, καὶ τὸν Εἰρηναρχὴν ὀυσώπει, δοῦναι τὴν Εἰρήνην
τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Εὐχὴ εἰς Βασκανίαν, καὶ πᾶσαν ἀσθενείαν

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ Βασιλεὺς τῶν δυνάμεων καὶ ἰατρὸς ψυ-
χῶν τε καὶ σωμάτων, ὁ διαφυλάξας ἀβλαβῶς τοὺς 3 παῖδας ἐκ τῆς
καμίνου, σοῦ δεόμεθα Ὑψιστε καὶ Παντοκράτωρ καὶ σὲ παρακα-
λοῦμεν γονυκλιτῶς, ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸν δοῦλον σου (τάδε) καὶ ἐλευ-
θέρωσον αὐτὸν ἀπὸ πᾶσαν ἀσθενείαν, καὶ ἀπήλλαξον τῆς ἀφορή-
του ὀδύνης, καὶ πᾶσαν ἐνέργειαν τοῦ διαβόλου, πᾶσαν μαγεσίαν
καὶ γοητείαν, φαρμακείαν καὶ βασκανίαν τῶν πονηρῶν ἀνθρώ-
πων, ὑπέταξαν τοὺς πονηροὺς καὶ ἀκαθάρτους δαίμονας, εἰς τόπον
ἀνυδρον, εἰς ἄγρια ὄρη, εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ ἀπήλαξον
τὸ πλάσμα σου (τάδε) ἐκ τῆς συνεχούσης ἀσθενείας. Ἐκτεινον
τὴν χεῖρά σου τὴν δεξιάν, καὶ συγχώρησον αὐτόν τε καὶ πάντας
τοὺς εὐρισκομένους, ἐν τῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ ταύτῃ διότι εἰς ἐσὲ ἁμαρ-
τάνομεν, καὶ εἰς ἐσὲ ἐλπίζομεν ἐλπίδα σωτηρίας, καὶ ἀφρέσεως καὶ
συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν μᾶς. Πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τῶν
φωτοειδῶν Ἀρχαγγέλων τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν θεοκυρή-
κων Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

Ἀθῆναι 23 Ἰουλίου 1914 Γ.Α.Β. Ἱερεὺς.

Προετοιμασία περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Κοινωνίας.

Δὲν ἀπαγορεύεται ἀδελφοί μου Χριστιανοί, ἡ συνεχὴς
μετάληψις, τοῦ συνεχῶς μεταλαμβάνειν, οὐχὶ ὁμῶς καὶ κα-
θεκάστην ὥς παρουσιάζονται μερικοὶ καὶ διδάσκουν, διότι
εἶνε μυστήριον ψυχωφελὲς ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἐπικίνδυνον, ὥς
ὁ χριστιανικὸς κόσμος κατήντησε σήμερον. Ἡ μετάληψις
ἀπαιτεῖ πρότερον ἐξομολόγησιν, διατί ; ἐπτάκις ἀναστήσετε.
Οὐδεὶς ἀναμάρτητος, ἐὰν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ, ἐὰν
τίς φρονεῖ ὅτι εἶναι ἀναμάρτητος, τότε οὐδεμία ἀνάγκη ἔχει
ἐξομολογήσεως, ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχωμεν ἑαυτοὺς
πλανῶμεν. Ἡ Ἐκκλησία ἀπαιτεῖ τριήμερον νηστείαν, ἐν-
νοῶν τὴν πρὸ τῆς θείας Μεταλήψεως. Καθὼς ὁ χορὸς πάν-
των τῶν θεοφόρων Πατέρων, ὁ θεὸς Χρυσόστομος, ὁ Μ. Βα-
σίλειος, τὸ πλεῖστον τῆς βιωτικῆς αὐτῶν σταδιοδρομίας ἐνή-
στευον αὐστηρῶς, πραγματοῦντες τὸ εἶ ὁ ἕξω ἄνθρωπος ρθει-
ρεται, ὁ ἔσω ἀνακαινοῦται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ. Ἡ πεῖρα μαρ-
τυρεῖ ὅτι ἡ λιπαροφαγία καὶ οἰνοποσία ἐξεγείρεται κατὰ τῆς
σαρκὸς, παῦσον τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν, τὰς τῆς σαρκὸς ἐπα-
ναστάσεις κατὰστείλον. Ὁ νηστεύων εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ, ὁ
δὲ μὴ νηστεύων εἶναι ἐν κινδύνῳ. Ἡ νηστεία μαραίνει καὶ
χαλιναγωγεῖ τὰ πάθη μας, ἡ νηστεία ἀποκλείνει τὴν χρῆσιν
ὁ δὲ μὴ νηστεύων φέρει τὴν κατάχρησιν. Καὶ οἱ Ἕλληνες
εἰδωλολάτραι ἐνήστευον, καὶ σήμερον προσέρχονται πολλοὶ
ἄνευ τῆς προετοιμασμένης νηστείας καὶ κοινωνοῦν, καταφεύ-
γοντες, εἰς τὸ μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως, μὴ ἐξετάζοντες ὅτι
ὁ ἀναξίως ἐσθίων καὶ πίνων ἐκ τοῦ ἄρτου καὶ οἴνου, κρίμα
ἐσθίει καὶ πίνει, καὶ εἶναι ἐνοχος θανάτου. Τί νὰ εἴπωμεν περὶ
τῶν ἀνθρώπων τούτων, μὴ σεβόμενοι τὸ μέγα μυστήριον

τῆς θείας εὐχαριστίας, ἀλλὰ τολμοῦσι, νὰ προσέρχωνται ἀπὸ συνήθειαν μὴ ἔχοντες παντελῶς εὐλάβειαν. Λέγει ὁ θεὸς Χρυσόστομος. Πρὸ πολλῶν ἤδη ἡμερῶν χρὴ καθαίρειν ἑαυτοὺς διὰ μετανοίας, νηστείας καὶ ἐλεημοσύνης.

Λέγει ὁ Κύριος, ἐὰν προσφέρεις τὸ δῶρον σου ἐν τῷ Ναῷ καὶ ἐνθυμηθῇς ὅτι ἔχης κάτι τι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἀφῆσε τὸ δῶρον σου, συγχωρέσου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου, καὶ τότε εἶναι δεκτὸν τὸ δῶρον σου εἰς τὸν Θεόν.

Εἶναι ἀνάγκη ἐξομολογήσεως, καὶ νὰ ἐξομολογοῦνται συχνὰ οἱ Χριστιανοὶ ὄχι μόνον εἰς τὰς νηστείας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλην περίστασιν, ὡς διατάσουν οἱ θεοὶ καὶ ἱεροὶ Κανόνες τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καὶ ὄλων τῶν Ἀγίων Συνόδων, καθὼς ἔχουν συνηθῇ πολλοὶ θρησκομανεῖς, νὰ κοινωνοῦν κάθε ἡμέραν τὴν Διακαινίσιμον Ἑβδομάδα, ὅπου δὲν εἶναι ὀρθὸν οὔτε σεβαστόν, ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ, νὰ γίνωνται τὰ τοιαῦτα, ἃς παρακλίσωμεν τὸν Κύριον, νὰ συγχωρήσῃ αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς.

Ταῦτα διδάσκω τὸ σεβαστόν μου ποίμνιον, ἀποδλέπων πρὸς ψυχικὴν μου σωτηρίαν.

Γ.Α.Β.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΗΔΑΛΙΟΥ

- Σελ. 84. Κανὼν τῶν Ἀποστόλων. Ἀπαγορεύεται νὰ ἐσθίωμεν τὸ 12ήμερον τῶν Χριστουγέννων.
- Σελ. 154. Ἀγίων Πατέρων. Δὲν πρέπει νὰ γίνηται μετάθεσις Ἱερῶν ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην Ἐκκλησίαν.
- Σελ. 229. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάρτησις ἀνθέων εἰς τὰς θύρας τῶν αἰκίων (ὅπερ συμβαίνει τὸν μῆνα Μάιον) ὡς καὶ τὰ πυρὰ (φωτῖες τοῦ Κλειδωνος).
- Σελ. 232. Κανὼν ΟΒ' Σ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἀπαγορεύεται νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον ἐτερόδοξος μετ' ὀρθοδόξου καὶ τανάπαλιν.
- Σελ. 251. Ἀπαγορεύεται ἡ βαφή τῶν τριχῶν ὡς καὶ τὸ ἀτόπως καὶ ἀσέμνως ἐνδύεσθαι.
- Σελ. 227. Ἀπαγορεύεται ὁ Καλόγηρος νὰ περιφέρῃται τὰς πόλεις ἀφίπων τὸ Μοναστήριόν του.
- Σελ. 322. Κανὼν Συνόδου. Μάγοι καὶ μάγισσαι 5 ἐτῶν ἀποχὴν τῆς θείας κοινωνίας.
- Σελ. 320. 29 ἐτῶν καὶ 10 μηνῶν ἐδαπτίσθη ὁ Κύριος.
- Σελ. 371. Αὐστηρὸς κανονισμὸς περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας μεγάλη σιωπὴ καὶ ἄκρα ταπείνωσις.
- Σελ. 383. Εἰς Ἱεροῦς ἐν καιρῷ ἀνάγκης τελεῖ Εὐχέλαιον.
- Σελ. 385. Θυγάτηρ ἱερέως παρανομοῦσα κατακαυθήσεται.
- Σελ. 314. Τὰ ἐρειπωμένα παρεκκλήσια πρέπει νὰ καταδαφίζωνται.
- Σελ. 422. Δὲν πρέπει τὰ ἀνδρόγυνα νὰ χωρίζωνται ὅνευ λόγου μοιχείας.
- Σελ. 502. 20 χρόνους τὸν ἐκουσίως φονεύσαντα, 10 χρόνους τὸν ἀκουσίως φονεύσαντα μετ' ἐξοφαγίαν καὶ προσευχὴν, 15 χρόνους τὸν μοιχόν, 7 ἔτη τὸν πόρνον.
- Σελ. 503. 15 χρόνους τὰς καλογραφίας ὅταν ἔλθουν εἰς γάμον. Τὸν κλέψαντα καὶ ὁμολογήσαντα τὴν κλοπὴν 1 ἔτος, τὸν δὲ φανερωθέντα 2 χρόνους. Κανὼν ξδ' Βασίλειος Ἀρσενοκλήτην καὶ κτηνοβάτην 15 ἔτη, τὸν ἐπίορκον 15 χρόνους.

- Σελ. 504. Τὸν τυμωρῶν ὅπου ἀνοίγει τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν 10 χρόνους, ξηροφαγία καὶ μετανοίας.
- Σελ. 523. Τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας ἐγένοντο ἡμέρα Κυριακή, ἡ Σύλληψις, ἡ Γέννησις καὶ ἡ Ἀνάστασις.
- Σελ. 523. Περὶ σωμάτων ἀφωρισθέντων ἅτινα ἀποθνήσκοντα δὲν λειώνουν εἶνε πολλοὶ οἱ λόγοι.
- Σελ. 539. Πρέπει νὰ ἀπέχῃ τὸ ἀνδρόγυνον καθ' ὅλην τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν καὶ μεγάλη καθαριότης 3 ἡμέρας πρὸ τῆς θείας μεταλήψεως.
- Σελ. 540. Ὅταν γεννήσῃ γυνὴ τὴν Μ. Ἑβδομάδα πρέπει μὲ φόβον Θεοῦ νὰ οἰκονομεῖται ἡ περίστασις αὕτη· δύναται Τρίτην καὶ Πέμπτην νὰ φάγῃ ἔλαιον, ἂν ὑπάρχῃ λόγος.
- Σελ. 542. Ἀπαγορεύεται νὰ γίνεταί στέψις ἀνευ ἀδείας Ἀρχιερέως διότι οὐδεμίαν ἰσχὺν ἔχει τὸ μυστήριον καὶ πρέπει αὐστηρῶς νὰ τιμωρῶνται καὶ Ἐκκλησιαστικῶς καὶ πολιτικῶς. Οἱ νεόνυμφοι πρὸ τοῦ γάμου πρέπει νὰ κοινωνοῦν.
- Σελ. 543. Ἀπαγορεύεται νὰ σμίγουν τὰ ἀνδρόγυνα Σάββατον, Κυριακὴν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν καὶ τὰς Μ. Ἑορτάς τῶν Ἀγίων, ὡς καὶ αὐστηρότατα τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν. Ἀπαγορεύεται ἡ τέλεσις μνημοσύνου εἰς τοὺς αὐτοκτονοῦντας.
- Σελ. 544. Δὲν πρέπει νὰ λούωνται τὴν ἡμέραν ὅπου μέλλουν νὰ κοινωνήσουν, οὔτε τὸ στόμα τῶν νὰ πλύνουν μόνον ἀφ' ἐσπέρας.
- Σελ. 545. Τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων εἶνε θαρὺ βαρύτερα καὶ αὐστηρότερα τῶν νηπίων ἥτοι ἀπὸ 10 ἐτῶν.
- Σελ. 546. Αὐστηρὰ νηστεία παραμονὴ Χριστουγέννων, Θεοφανείων καὶ Μ. Σάββατον.
- Σελ. 550. Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ προσφέρουν ἐκλεκτὰ δῶρα εἰς τὸν Θεόν, οἶνον, ἔλαιον καὶ κηρὸν καθαρὸν.
- Σελ. 507 καὶ 567. Ἡ μαλακία εἶνε ἀληθὴς πανοῦκλα καὶ κανονίζεται Ἰωάννης ὁ Νηστευτὴς 40 ἡμέρας ξηροφαγίαν ἄρτον καὶ ὕδωρ καὶ 40 μετανοίας τὸ πρῶτ καὶ 40 τὸ ἐσπέρας.
- Σελ. 569. 3 ἔτη ὁ μοιχὸς καὶ 250 Μετανοίας· κανὼν ΙΓ' Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ. Μὲ τὴν ἀδελφὴν του ἔλθῃ εἰς ἁμαρτίαν 3 ἔτη καὶ 500 μετανοίας κανὼν ΙΔ'.
- Σελ. 571. 7 ἡμέρας πρέπει νὰ εἶναι καθαροὶ εἰς τὴν συζυγικὴν μὴ ξιν διὰ νὰ λαμβάνουν αἱ γυναῖκες ἀντίδωρον καὶ νὰ κοινωνοῦν.
- Σελ. 573. Γυνὴ ἔγκυος ἀπέβαλε ἐν ἔτος κανονίζεται· ἐπῆρε βότανα καὶ ἐπεὶ ἵνα μὴ μείνῃ ἔγκυος 3 ἔτη· ἐπλάκωσε τὸ βρέφος καθ'

- ὑπνον καὶ ἐπνίγῃ 3 ἔτη. Ἐμποδίζεται νὰ γείνη τις ἱερεὺς ἂν δὲν ἔχῃ τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα.
- Σελ. 544. Ὡς φονευτρία θεωρεῖ ἡ ἐκκλησία τὰς ριπτοῦσας εἰς τοὺς ναοὺς τὰ βρέφη τῶν.
- Σελ. 575. Ὁ ἱερόσυλος 3 χρόνους 60 μετανοίας καὶ ξηροφαγίαν.
- Σελ. 577. Ἐὰν ξεράσῃ τις ἀπὸ πολυφαγίαν 40 ἡμέρας καὶ 50 μετανοίας· οἱ κοινωνοῦντες νεωστὶ δὲν πρέπει νὰ ταξιδεύουν. Νέον Ἱερομόναχον δὲν πρέπει νὰ κοινωνοῦν ὅταν ὑπηρετῇ εἰς μονήν, οὔτε ἀπὸ ἱερέα ὅστις δὲν νηστεύει τὴν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ ἰχθύος καὶ ἐλαίου· ὀφείλομεν νὰ κοινωνῶμεν ἀπὸ ἱερέα ὀφθαλμοφανῶς ἁμαρτήσαντα. Εἰς τὸν βλάσφημον ἀπαγορεύεται κρέας καὶ οἶνος ἀπαιτεῖται μεγάλη ξηροφαγία καὶ νὰ κάμῃ 100 μετανοίας τὴν ἡμέραν λέγων «Δόξα σοι ὁ Θεὸς συγχώρησόν μοι τὴν βλασφημίαν κατὰ σοῦ Θεέ μου. Ὁ κατακλῶν 40 μετανοίας λέγων, Κύριε Ἐλέησόν με. Οἱ ἔχοντες ἐχθραν κατ' ἀποθανόντος, δεόν νὰ κάμουν λειτουργίαν, νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ μνημα νὰ κλαίουν ὡς νὰ εἶνε ζωντανός, νὰ τὸν συγχωρήσῃ ὁ Θεός.
- Σελ. 77. Ὅσοι σκοτώνουν μὲ ὅπλα πουλιὰ δεόν νὰ τὰ σφάζουν νὰ ἐξέρχεται τὸ αἷμα διότι ἁμαρτάνουσιν. Ἄν πέσῃ εἰς ἄγγετον ἀκάθαρτον ζῶφιον καὶ εἶνε ὄσσηπον, ὅταν ἀγιασθῇ γίνεται χορῆσις, ὅταν σαπῇ ἐντὸς τοῦ ἀγγείου πρέπει νὰ χυθῇ διότι βλάπτει καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν υγίαν καὶ μεγάλως ἁμαρτάνει.
- Σελ. 79. Ἀγίων Ἀποστόλων. Μεγαλύτερον ἁμάρτημα νὰ φονεύσῃ τις μὲ φαρμάκι εἶνε παρὰ μὲ μαχαίρι.
- Σελ. 89. Ἀπαγορεύεται νὰ λαμβάνουν οἱ κληρονόμοι ἱερὰ ὄμφια νὰ τὰ πωλοῦν ἢ νὰ τὰ δίδουν ἐνέχυρον, διότι θεωροῦνται ὡς ἱερόσυλοι. Τὰ ὄσσηστα πρέπει νὰ καίονται καὶ νὰ ρίπτονται εἰς τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης,
- Σελ. 109. Ἐπιτίμιον αὐστηρὸν λαμβάνουν οἱ Ἱερωμένοι καὶ μοναχοὶ οἱ ἔχοντες γυναῖκας εἰς τὰς οἰκίας τῶν νὰ τοὺς ὑπηρετοῦν διότι σκανδαλίζουν τὴν κοινωνίαν· διότι δὲν εἶνε λίθος ὁ ἄνθρωπος ἔχει πῦρ ἐν τῇ κόλπῳ του.

Σελ. 158. Ἱεραὶ τελεταὶ ἐν τῇ πόλει· πρέπει νὰ τελῶνται ἀπὸ κο-
σμικοὺς ἱερεῖς· οἱ δὲ ἱερομόναχοι· πρέπει νὰ περιωρίζωνται εἰς τὰς
μονὰς των.

Σελ. 638. Γίνεται κατάλυσις ἰχθύος τῇ Τετάρτῃ τῆς Μεσοπεντηκο-
στῆς, καὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα τὸ δωδεκαήμερον ἔλαιον.

Σελ. 19. Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Ἀπαγορεύεται νὰ φέρουν
ὀπωρικά ἐντὸς τοῦ ἁγίου βήματος, πλὴν σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου
καὶ θυμιάματος καὶ σταφυλῶν τῇ 6 Αὐγούστου ὅπου εὐλογοῦνται
παρὰ τοῦ ἱερέως.

Σελ. 24. Οἱ εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ πρέπει συχνὰ νὰ ἐξομολογοῦνται
ἅπας τοῦ μηδός, νὰ κοινωνοῦν καὶ αὐστηρῶς νὰ φυλάττουν τὴν
Τετάρτην καὶ τὴν Παρασκευήν.

Σελ. 594. Περὶ ἐξομολογήσεως. Ἀρχὼν πλησιάζων εἰς θάνατον
ἔκαμε διαθήκην λέγων ὅτι τὸ σῶμά μου νὰ δοθῇ εἰς τὴν γῆν ἐξ
ἧς ἐπλάσθη τὴν δὲν ψυχὴν μου νὰ τὴν λάβῃ ὁ διάβολος καθὼς
καὶ τῆς γυναίκος μου καὶ τῶν τέκνων μου καὶ τοῦ Πνευματι-
κοῦ μου, διότι μοῦ ἐπέτρεπε καὶ ἐκοινωνοῦν ἀναξίως, ἡδίκουν τοὺς
ἀνθρώπους, ἡ γυναῖκά μου μὲ παρεκίνηει νὰ ἁρπάξω τὰ ξένα
πράγματα, ὁ πνευματικὸς μὲ συνεχῶρει δι' ὅλα αὐτά, τὰ τέκνα
μου ἤθελα νὰ τὰ κάμω πλούσια καὶ τὰ ἔκαμα ἀσυνειδήτως ἀνο-
μήσας· ταῦτας λέγων τὰς ὁμιλίας ἀμέσως ἐξέπνευσεν.

Σελ. 29. Δὲν πρέπει νὰ δεχώμεθα τὰ δῶρα τῆς παλλακίδος, οὔτε
ἔλαιον, οὔτε προσφοράν, οὔτε θυμίαμα, τῆς δὲ πόρνης εἶνε δε-
κτὰ, διότι εἶνε καὶ ἡ μετάνοια διαφορετικὴ.

Σελ. 37. Ἀρχιερεὺς καθηρημένος νὰ χειροτονήσῃ ἱερέα αὐτός οὐδὲν
ἔχει μυστήριον (ὁ νεοχειροτονηθεὶς), οὔτε ὁ ἱερεὺς ὅπου εἶνε εἰς
ἀρχίαν ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα τοῦ τόπου, διότι δὲν ἔχει δικαίωμα
εἰς ἄλλην ἐπισκοπὴν νὰ τελήσῃ ἱεροπραξίαν ἐκτὸς διὰ κανονι-
κῆς ἀδείας τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου διότι ἔφυγεν ἀπὸ αὐτὸν ἡ χά-
ρις τῆς μετουσιώσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Σελ. 60. Αὐστηρὸν ἐπιτίμιον λαμβάνουν ὅσοι μοιχεύουν.

Σελ. 69. Μὲ κεφαλικὴν ποινὴν τιμωρεῖται ὁ ὑβρίσας Ἀρχιερέα ἢ

ἱερέα ἢ διάκονον· ἀνωτέρα εἶνε ἡ τιμωρία παρὰ νὰ ὑβρίσῃ τις
τὸν Βασιλέα, διότι ὁ κληρικὸς εἶνε ἀντιπρόσωπος ἐπὶ τῆς γῆς
τοῦ μεγάλου καὶ φοβεροῦ Βασιλέως τῶν βασιλευμένων.

Μεγάλην τιμωρίαν λαμβάνουν καὶ οἱ ὑβρίζοντες τοὺς γονεῖς των,
ὁ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα θανάτῳ τελευτάτῳ, ὑστέρησις
τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Κοινωνίας, ἀληθὴς ζωντανὸς θάνατος.

Σελ. 70. Ἀφορίζεται ὁ ἐμπαίζων χολόν, κωφόν, τυφλόν καὶ τοὺς
ἐλαττωματικούς· φοβοῦ τὸν Θεὸν Χριστιανὲ καὶ μὴ τολμᾷς νὰ
κάμῃς τὸ φρικτὸν τοῦτο ἁμάρτημα, διότι εἶσαι ἀφορισμένος καὶ
οὐδέποτε θὰ ἴδῃς τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ.

Σελ. 74. Ἀπαγορεύονται τὰ αἰρετικὰ βιβλία, τὰ μυθιστορήματα, ὁ
Ἐρωτόκριτος, ἡ Ἐροφίλη, ἡ Βασκοπούλα, ἡ Χαλιμὰ, ὁ Μπερ-
τέδουλος, ἡ φυλλάδα Σπανοῦ, τοῦ Γαϊδάρου καὶ τὰ νόθα Ἐκ-
κλησιαστικά, ἡ Ἐπιστολή, ἡ Ἀποκάλυψις, ἑτέρα ἀποκάλυψις
Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πρέπει νὰ καίωνται διότι μεγάλως ἁμαρ-
τάνουσιν οἱ ταῦτα μελετῶντες.

Σελ. 241. Ὅταν ἀποθάνῃ τις καὶ οἱ οἰκεῖοι δὲν προσέρχονται εἰς
τὴν Ἐκκλησίαν μόνον προσέρχονται εἰς τὸν τάφον καὶ κλαίουσιν
αὐστηρῶς κανονίζονται μὲ ἐπιτίμιον.

Σελ. 352. Οἱ ἀτιμάζοντες τὴν Κυριακὴν καὶ μὴ προσερχόμενοι εἰς
τὴν Ἐκκλησίαν καὶ καταγινόμενοι εἰς χοροὺς, μέθας, διασκεδά-
σεις καὶ ὁδοιπορίας ὅντιν μέγλης ἀνάγκης αὐστηρῶς κανονί-
ζονται, οὔτε νὰ λούωνται, οὔτε νὰ κάμουν λουτρά οὔτε νὰ παρα-
στέκωνται εἰς θεατρικὰς παραστάσεις· πρέπει, διότι κανονίζονται
αὐστηρῶς μὲ ἐπιτίμιον.

Σελ. 238. 3 Κυριακὰς δὲν προσέλθῃ ὁ Χριστιανὸς εἰς τὴν Ἐκκλη-
σίαν ἀφορίζεται· εἰδὲ κληρικὸς καθαίρεται διότι καταφρονεῖ τὰς
τοῦ Θεοῦ ἐντολὰς ἐκτὸς ἐὰν εὕρεται εἰς τόπον ἔρημον καὶ δὲν
ὑπάρχει Ναός.

Σελ. 229. 2 ἡμέρας δὲν τελεῖται μικρὸς ἁγιασμὸς καθ' ὅλον τὸ ἔτος
τὴν παραμονὴν καὶ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων.

Σελ. 235. Ὁ Χρυσόστομος αὐστηρῶς ἀπαγορεύει τὰς ἀτάκτους

ψαλμωδίας καὶ νεανίσματα ὅπου μεταχειρίζονται μερικοὶ ἀμαθεῖς μὴ ἐννοοῦντες ὅτι ἡ Προσευχὴ αὕτη γεννᾷ ἁμαρτίαν καὶ καταστροφὴν τῆς ψυχῆς, δουλεύσατε τῇ Κυρίῳ ἐν φόβῳ καὶ ἀγαλλιάσθε αὐτῇ ἐν τρόμῳ βοαῖς δὲ ἀτάκτοις μὴ χρᾶσθαι· δέον ἡ προσευχὴ νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν Θεόν.

Σελ. 397. Πρέπει νὰ μείνῃ 1 ἔτος χήρα ἡ γυνὴ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ συζύγου τῆς, ὡς καὶ ὁ ἀνὴρ, ἂν ἔχῃ ἰδικήν τῆς περιουσίαν δὲν πρέπει νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ τὸν ἄνδρα, πρέπει νὰ τὴν δίδει εἰς τοὺς συγγενεῖς, εἰδὲ εἶνε ὁπορος τότε πρέπει νὰ πέρνῃ τοῦ ἀνδρὸς ἵνα μὴ ὑστερήται.

Σελ. 109. Περί ὑπερφηφανείας. Ἡ ὑπερφηφανεία, ἡ ἔπαρσις, ἣτις σήμερον βασιλεύει ἐν τῇ Κοινωνίᾳ εἶνε μέγα ἁμαρτήμα· ὁ διὰβολος δὲν εἶνε μέθυσος, εἶνε ἀλαζών, ὑπερήφανος καὶ βᾶσκανος καὶ ὡς ἐκ τῆς ὑπερφηφανείας τοῦ ἀθεραπεύτου τούτου πάθους καὶ θανασίμου ἁμαρτήματος ἐγένετο τοιοῦτος ἐνῷ πρότερον ἦτο καὶ αὐτὸς ἄγγελος· διότι ἡ ὑπερφηφανεία καταντᾷ εἰς τὴν ἀσέβειαν καὶ ἡ ἀσέβεια εἰς τὴν ἀποστροφὴν τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἡμῶν. Μυστήριον δὲν τελεῖται εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς νικημένων ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς κενοδοξίας, εἶνε Ἀποστολὴς κανὼν, νὰ καθαίρωνται τοῦ βαθμοῦ των. Ὁμιλοῦντες ὁ θεὸς Ἀμβρόσιος καὶ ἱερὸς Αὐγουστίνος σαφέστερον καὶ ἐκτενέστερον χλευάζουν τοὺς ἀμαθεῖς καὶ τὰς πράξεις των Κληρικὸς οἵτινες νομίζουν ἢ μᾶλλον θέλουν νὰ νομίσουν ὅτι ὅλα τὰ ἡξεύρουν τυφλοῦμενοι τῇ πάθει τῆς ὑπερφηφανείας μὴ ἀναλογιζόμενοι τὴν ταπείνωσιν τοῦ Κυρίου καὶ βασιλέως τοῦ σύμπαντος τοῦ καταδεχθέντος διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν νὰ γεννῇ ἄνθρωπος τεχθεὶς ἐκ γυναικὸς καὶ ποῦ ; ἐν Σπηλαίῳ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Αὐγούστου 1914

Γεώργιος Βουτέρης

Ἱερὸς τοῦ Ὑψίστου

ΑΙ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΙ ΠΑΡ' ΕΜΟΥ ΙΕΡΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

1. Ὁσίου Μελετίου.
2. Ἁγίου Αἰμαλιανοῦ.
3. Ἁγίας Βαρβάρας.
4. Ἁγίου Φανουρίου.
5. Εὐαγγελισμοῦ μετὰ χαιρετισμῶν.
6. Τῆς Κοιμήσεως μετὰ τοῦ Ἐπιταφίου καὶ χαιρετισμῶν.
7. Ἁγίου Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου μετὰ Παρακλήσεως.
8. Ἁγίου Κωνσταντίνου μετὰ χαιρετισμῶν καὶ παρακλήσεως.
9. Τῆς θείας Μεταμορφώσεως, μετὰ Παρακλήσεως.
10. Τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκά.
11. Ἁγίου Φανουρίου ἐκ δευτέρου.
12. Ὁμιλία εἰς τὴν Μ. Παρασκευήν.
13. Βίος Ἁγίου Μελετίου.
14. Βίος Ἁγίου Αἰμαλιανοῦ.
15. Θεοτοκᾶριον καὶ Παρακλητικὸν Κανὼν καὶ χαιρετισμοὺς εἰς τὸν Ἁγ. Δημήτριον.
16. Ἀκολουθία πλήρης εἰς τὴν Ἀποταμὴν τοῦ Προδρόμου μετὰ χαιρετισμῶν καὶ Παρακλήσεως.
17. Ἀκολουθία Ἁγίας Μαρίνης, Ἀγ. Μαγδαληνῆς, καὶ Ἁγίας Μαρτέλλης ὁλῶν ὁμοῦ.
18. Ἀγ. Παρασκευῆς, Ἀγ. Λουκίας, καὶ Ἁγίου Κυρίλλου ὁμοῦς.
19. Ἁγίας Μυράτης, νεομάρτυρος Ἀγγελῆ, Ἁγίας Βαρβάρας καὶ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.
20. Ὁμιλία εἰς τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου καὶ χαιρετισμοὶ εἰς τοὺς Ἀρχαγγέλους.
21. Ἀκολουθία Βίος, Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ Χαιρετισμοὺς εἰς τὸν Ἁγ. Γεώργιον τροπαιοφόρον ἐκ δευτέρου.
22. Ἀκολουθία Βίος Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ χαιρετισμοὺς εἰς τὸν Ἁγ. Νικόλαον.
23. Ἀκολουθία Βίος καὶ Παράκλησις εἰς τὸν Ἁγ. Ἐλευθέριον.
24. Ἁγίων Τιμοθέου καὶ Μαύρης, καὶ Πέτρου Ἀρχιεπισκόπου Ἀργους Ναυπλίου.
25. Ἡ παροῦσα Ἀκολουθία τῆς Ἁγίας Εἰρήνης μετὰ Παρακλητικοῦ Κανόνος.

Εὐρίσκονται παρ' ἐμοὶ αἱ παροῦσαι Ἀκολουθίαι : Τῆς Ἀποταμῆς τοῦ Προδρόμου, τῆς θείας Μεταμορφώσεως, καὶ ἡ παροῦσα Ἀκολουθία τῆς Ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος καὶ ἱσαποστόλου Εἰρήνης μετὰ παρακλητικοῦ Κανόνος καὶ Μακαριστηρίου καὶ Βίου ἐκτεταμένον.

Ὁ ἐλάχιστος ἐν Ἱερουσῶν
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου